

Lord

genaamd
De groote

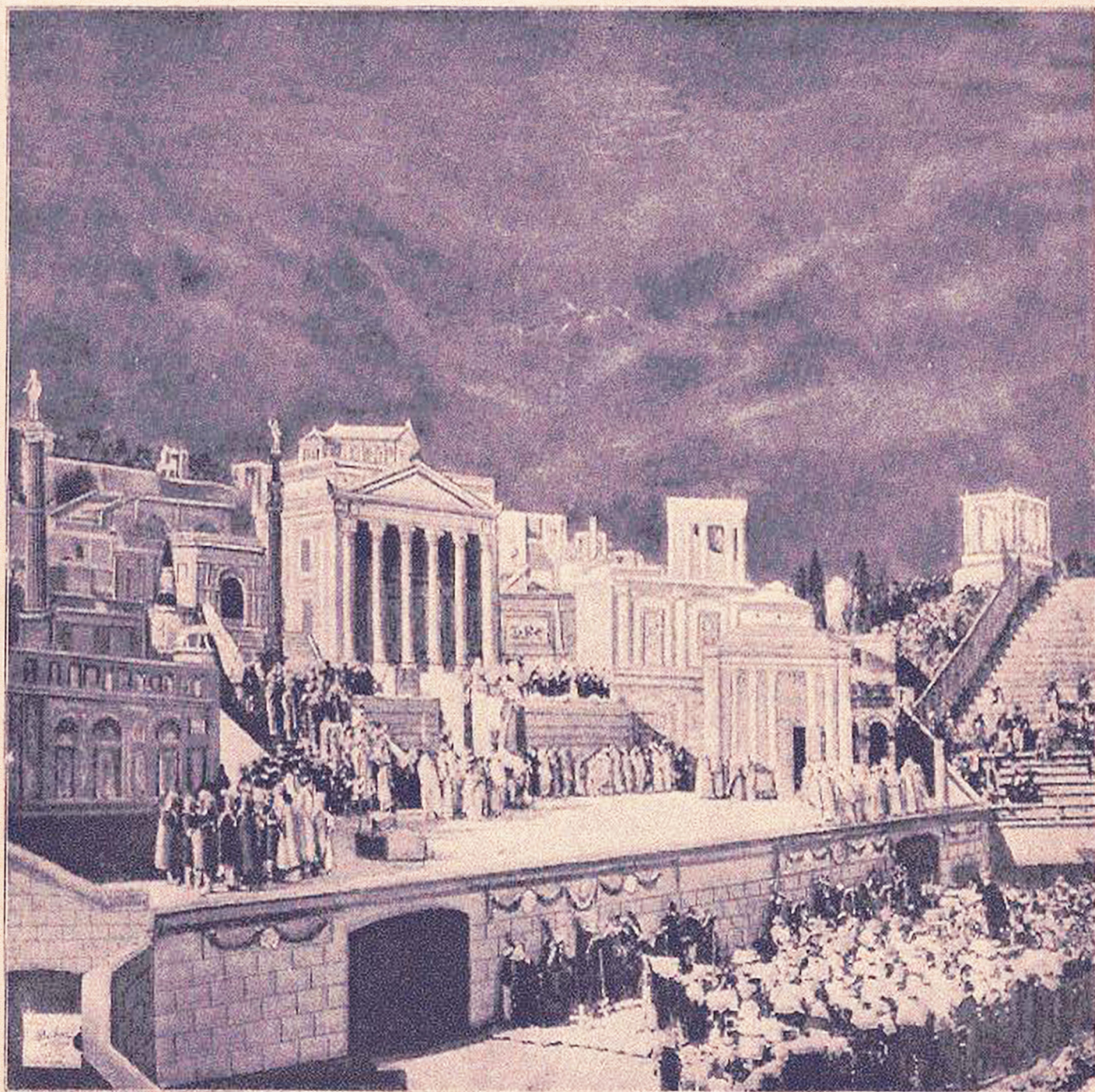
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 346

De verzonken stad.

95

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

DE VERZONKEN STAD.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Het manuscript van Isocrates.

Laat in den middag van een heerlijken lentedag liep een deftig gekleed heer met de handen achteloos op den rug gevouwen door de Portebello Road in Londen

Hij behoefde zich blijkbaar in het geheel niet te haasten, want hij stond vaak stil voor de uitstalling van een der fraaie winkels, welke men in de straat van dezen naam aantreft.

De wandelaar kon omstreeks veertig jaar zijn, en zijn haar begon aan de slapen eenigszins te grijzen.

Maar zijn staalgrijze, schitterende oogen getuigden van een jeugdige levenskracht en een stoutmoedigheid, zooals men ze alleen bij heel jonge lieden aantreft, die met gespannen spieren en een ondernemingslust, welke voor niets terugdeinst, tegenover het harde leven staan.

Hij droeg een lichtgrijs wandelpak en had zijn overjas luchtig over den arm geworpen.

Zooals hij daar rustig voortliep, den vilten slappen

hoed een weinig achter op het hoofd geschoven, geleek hij bijzonder veel op den bekenden filmspeler Olaf Fonss — het was dezelfde rechte, gespierde gestalte, hetzelfde hoge, gewelfde voorhoofd, dezelfde scherpe neus, zeer weinig gebogen en dezelfde doorringende blik.

De wandelaar had juist eenigen tijd stilgestaan voor de rijkvoorziene etalage van een boekwinkel en wilde weder verder gaan, toen uit het volgend huis een meisje kwam stormen, blootshoofds en blijkbaar zeer gehaast, dat hem bijna onderstboven liep, zoodat hij een onwillekeurige beweging maakte en daarbij zijn overjas liet vallen.

Het meisje stond verlegen stil en stamelde:

„Neem mij niet kwalik, mijnheer, ik zag u niet. Ik ben zoo erg gehaast. Ik zoek een dokter! Mijn vader.....”

Zij eindigde den zin niet, maar een korte snik kwam uit haar borst.

De wandelaar had zijn jas reeds met een snelle beweging opgeraapt, en zeide nu vriendelijk:

„Het heeft niets te beteekenen. In zulk een geval is men reeds bij voorbaat verontschuldigd, mejuffrouw! En als gij een dokter zoekt voor een spoedeischend geval, dan wil ik u wel van dienst zijn. Ik ben dokter, mijn naam is Johnson.”

„Goddank!” riep het meisje, terwijl zij de kleine handen over de borst vouwde. „Zou u dan zoo vriendelijk zijn mij even te volgen, mijnheer?”

„Ik ben geheel tot uw dienst, Miss! Maar kunt gij mij niet reeds nu zeggen, wat uw vader scheelt? Daarginds is een apotheek, ik kan dan wellicht meteen iets meenemen!”

„Ik vrees, dat gewone medicijnen hier niet zullen baten, mijnheer!” hernam het meisje met trillende stem. „Mijn vader doet zoo vreemd. Ik ben bijna bang, dat zijn geestvermogens gestoord zijn! O, als er toch maar geen ongeluk gebeurt!”

De vrees scheen haar vleugels te geven, en zij snelde zoo haastig voort, dat dokter Johnson moeite had, haar niet uit het oog te verliezen.

Zij ging het huis binnen en ijlde een breede trap op, aan het einde van de vrij groote vestibule gelegen.

Zij snelde aan één stuk voort, tot zij de vierde verdieping bereikt had, en bleef daar even hijgend staan wachten op den geneesheer.

Toen deze op zijn beurt op het portaal verscheen, opende zij een deur en liet hem binnengaan.

Dadelijk nadat zij de deur weder gesloten had, vernam de bezoeker een eigenaardig, eentonig gezang, aangeheven door iemand met een zwakke stem, van ouderdom bevend, en die daardoor een des te zonderlinger indruk maakte.

„Dat is mijn vader!” prevelde het jonge meisje. „Zoo is hij nu reeds den geheelen middag en — hij praat allerlei wartaal....”

„Wij zullen het wel eens zien, Miss!” hernam de geneesheer op vriendelijken toon. „Laat den moed niet te spoedig zinken!”

Het jonge meisje liep snel een gang door en opende toen een tweede deur.

Met een zucht, die op een gekreun geleek, leunde zij tegen de deurpost, en de geneesheer trad haar voorbij en ging binnen.

En daar trof hem een schouwspel, dat onder alle

andere omstandigheden lachwekkend had kunnen zijn.

Hij zag een ouderwetsch gemeubeld vertrek, dat op het eerste gezicht zijn aard als werkkamer van een geleerde verried.

Drie wanden waren bijna geheel ingenomen door boekenkasten, waarvoor groensaaie gordijnen hingen.

Dicht voor één der beide ramen stond een groote, blijkbaar zeer oude schrijftafel, met een groot aantal laden, volgepropt met papieren, waardoor sommige in het geheel niet gesloten konden worden.

Op het blad van die tafel lagen stapels, voor het meerendeel oude boeken, perkamenten en losse papieren.

Op een tweede tafel, op een zwaren poot, en van dik ebbenhout, stonden of lagen allerlei voorwerpen die echter met elkander gemeen hadden, dat zij zeer oud waren — steenen kruiken, bronzen schalen, amuletten, gouden versierselen, steenen in ijzeren wapens uit den oertijd van het menschedom, hoornen drinkbekers, oud-Egyptisch speelgoed, nog goed bewaard gebleven, en andere zaken.

Maar dit trok niet het eerst de aandacht van den bezoeker.

Neen, die was allereerst gevestigd op den man, die met groote stappen door het vertrek heen en weer liep, en zijn binnenkomen in het geheel niet scheen te hebben opgemerkt.

Misschien was hij niet ouder dan vijfenvijftig of hoogstens zestig jaar, maar zijn lang haar, dat in krullen in zijn nek neerhing, was wit als sneeuw.

Hij was groot en mager en droeg een hoornen bril op den langen, dunnen neus.

Zijn smal gelaat eindigde in een slecht onderhouden baard, eveneens spierwit.

De man had een bont tafelkleed om de schouders geslagen en hield dat met de linkerhand vast.

De rechter omklemde een roestig, oud-Germaansch zwaard, met een tweesnijdend lemmet en een koperen gevest.

Op het hoofd droeg hij een soort mijter, van voren versierd met een slang met opgerichten kop.

Zijn oogen hadden een zonderlingen glans, en zelfs een leek kon bij den eersten oogopslag zien, dat deze ongelukkige aan de een of andere zinsverbijstering leed.

Dokter Johnson volgde vol medelijden en met gespannen aandacht de bewegingen van den gek.

Hij verbeeldde zich waarschijnlijk een of ander groot heer te zijn, een koning wellicht, want hij liep trotsch als een pauw rond, en sprak nu en dan eenige bevelende woorden in een vreemde taal — een taal, welke de geneesheer niet kende.

Maar nu kreeg de arme dwaas den bezoeker in het oog.

Hij trad met statigen tred op hem toe, waarbij hij de beenen zeer hoog optilde en sprak met door-dringende stem:

„Zijt gij daar eindelijk, slaaf? Is alles gereed in den tempel van Isis, opdat ik daar heden mijn plechtigen intocht zal kunnen houden, ik, zoon van Ra? Zijn de reukoffers in gereedheid gebracht, en zijn de gouden tempelkelken uitgestald, zooals ik bevolen heb? Geef wel acht, dat gij mijn zwaard polijst naar den eisch, en dat mijn schild geschuurd worde! Vul de drinkbekers met Griekschen wijn, en zorg voor de Systrumspelers, en de vrouwen, die de luit zullen doen weerklinken! Het feest moet de godin Isis waardig zijn!”

De geneesheer had toegeluisterd, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

En nu antwoordde hij na een diepe eerbiedige buiging:

„Uw slaaf zal voor alles zorgdragen, o heer! Gij zult tevreden over hem zijn! Maar zet u nu, opdat gij aanstonds beter bestand zult zijn tegen de vermoeienissen van den tempeldienst!”

„Gij hebt gelijk, Melas! Ja, ik gevoel mij reeds een weinig vermoeid! Geleid mij dan naar mijn ivoren troon!”

De geneesheer nam den waanzinnige voorzichtig onder den arm en bracht hem naar een gemakkelijken stoel, die dicht bij de schrijftafel stond.

Daarin liet de ongelukkige zich vallen, en nu bemoeide hij zich niet meer met den ander.

Dokter Johnson beschouwde den gek eenige oogenblikken vol medelijden, en wendde zich toen tot het jonge meisje met de vraag:

„Duurt deze toestand reeds lang?”

„Mijn vader is reed sedert eenige maanden in een zeer vreemden toestand, dokter,” antwoordde het jonge meisje met moeite. „Ik moet wel vreezen, dat het komt, omdat hij veel te hard studeert in die vreeselijke oude boeken! Mijn vader is archeoloog, heet professor Bertrand Merryfold. Ik heet Jessie. Hij heeft geruimen tijd college gegeven aan

de universiteit, maar sedert een paar jaar is zijn gezondheid zoo achteruit gegaan, dat hij zijn ontslag moest vragen. En van dat oogenblik af aan is het met zijn geestvermogens steeds achteruit gegaan!”

„Had uw vader een bijzondere voorliefde voor dezen of genen tak van de archeologie?” vroeg de geneesheer belangstellend. „Naar zijn verwarde uitdrukkingen te oordeelen, zou ik zeggen, dat hij Egyptoloog is!”

„Dat is ook zoo, dokter! Mijn vader had reeds lang een voorliefde voor alles, wat Egypte betref.”

„Ik geloof nu, dat ik mij den naam van uw vader heel goed herinner,” ging de bezoeker voort. „Is hij wellicht de schrijver van het uitstekende werk: „Godsdienstige gebruiken van de oude Egyptenaren?”

„Ja, dokter,” antwoordde Jessie, en haar oogen schoten vol tranen. „Dat schreef hij tien jaar geleden, toen wij nog gelukkig waren, toen mijn lieve moeder nog leefde!”

„Maar de toestand, waarin hij zich nu bevindt, dateert zeker pas van den allerlaatsten tijd?” vroeg de geneesheer verder.

„Van vanmiddag, dokter! Hij heeft bijna een week achtereen in een heel oud boek zitten lezen. Zie, daar ligt het ellendige ding! Ik kon hem bijna niet bewegen, om aan tafel te komen. En vanmiddag, toen hij maar weg bleef, ofschoon ik hem al driemaal voor de lunch had geroepen, kwam ik binnen — en toen liep hij rond, zooals gij hem zelf zooeven gezien hebt!”

Het arme meisje barstte in snikken uit, en begroef het gelaat in de handen.

„Gij moet nog niet alle hoop opgeven, Miss!” kwam de geneesheer, terwijl hij het jonge meisje liefkozend over het prachtige haar streelde. „Ik zelf ben geen psychiater, en ik durf geen diagnose stellen, maar ik zal u het adres opgeven van een voortreffelijk zielkundige! Wie weet, of hij uw vader niet zou kunnen genezen!”

„God geve het, dokter!” barstte Jessie uit. „Mijn lieve, goede vader! Hij hield zooveel van mij, en hij is alles wat ik ter wereld bezit!”

„Gij hebt dus in het geheel geen familie?” vroeg de geneesheer, met een blik vol medelijden in zijn grijze oogen. „Maar — dan begrijp ik niet....”

Hij hield eensklaps op, en liet zijn oogen door het vertrek rondwaren.

Jessie scheen zijn gedachten te raden, en zeide op zachten toon:

„Mijn vader had een klein pensioen als professor, dokter. Maar — al die oude dingen zijn zoo vreeselijk duur, ziet gij — en mijn lieve vader had in het geheel geen begrip van de waarde van het geld!”

„Dat komt onder de geleerden meer voor,” zeide de geneesheer glimlachend. „Intusschen hebt gij er u dan dapper doorgeslagen, Miss! Gij zijt een moedig klein meisje! Nu, over zekere onkosten behoeft gij u niet ongerust te maken, dat komt alles wel in orde! Laat dat maar aan mij over! De hoofdzaak is, dat uw vader zoo spoedig mogelijk naar een inrichting moet worden overgebracht, waar hij onder voortdurende observatie is!”

„Zou dat onvermijdelijk zijn, dokter?” vroeg Jessie verschrikt. „Hij is zoo aan mij gewend, mijn lieve, oude verkwister!”

„Het moet, Miss! Hij kent u op het oogenblik toch niet, ik denk, dat hij u evenals mij voor een slavine zou houden! Werkelijk, het is verreweg het beste, als hij in een rustige omgeving komt, vooral ver buiten het bereik van de boeken, die hem in deze toestand gebracht hebben — evenals het lezen van de ridderromans het Don Quichotte de la Manche deden.”

De geneesheer was op de schrijftafel toetreden, en nam nu een zeer oud, in perkament gebonden boek op.

„Is dit het boek in kwestie, waarvan de lezing uw vader zoo sterk heeft aangegrepen?” vroeg hij.

„Ja dokter!”

Dokter Johnson beschouwde het boek aandachtig.

Het was in het latijn vervat en niet gedrukt, maar geschreven.

Waarschijnlijk was het boek niet dadelijk in dezen vorm verschenen, en bestond uit een aantal papyrusrollen, die pas veel later, misschien eeuwen, nadat zij beschreven waren tot een geheel waren verzameld, waarbij het noodig was geweest, de rollen in even groote stukken te snijden.

Dat leidde de geneesheer hier uit af, dat de regels tot vlak onder en boven aan de bladzijden liepen, en dat het afsnijden soms zoo ruw was gedaan, dat de snede juist dwars door een regel liep.

Het perkament was uitstekend geconserveerd, en de tekst was slechts op enkele plaatsen door den tijd uitgewischt.

Voorin bevond zich een vrij goed geteekende plattegrond met latijnsche bijschriften.

Dadelijk was de belangstelling van den geneesheer in de hoogste mate gewekt.

Hij las eenige regels, en hief toen langzaam het hoofd, op, om het jonge meisje aan te zien.

„Is dit boek reeds lang in het bezit van uw vader?” vroeg hij.

„Minstens vier jaren, dokter. Maar hij heeft nog nooit den tijd gevonden, er een blik in te slaan. Hij bezit trouwens nog honderden oude boeken, waarin hij nog nooit heeft gelezen. Hij kreeg de gansche verzameling van een oud vriend, als een nalatenschap. Ook die vriend was oudheidkundige.”

„Het is een uiterst merkwaardig handschrift,” ging dokter Johnson voort. „Heeft uw vader er weleens over gesproken met u?”

„Ik heb de laatste week bijna niets anders uit zijn mond gehoord, dokter?” antwoordde Jessie met een pijnlijken glimlach. „Hij had het voortdurend over den Nijl, Beneden-Egypte en de Farao's, en al die dingen, waarvan ik geen verstand heb. En hij wilde er heen — in vollernst! Hij zeide, dat er ergens een stad moest bestaan, duizenden meters onder den grond — een stad, die men al vele eeuwen van den aardbodem weggevaagd waande, een stad waar menschen zouden wonen! Zijn waanzin is dus al eerder begonnen dan vandaag, zooals gij ziet!”

De geneesheer wierp het jonge meisje een eigenaardigen blik toe, en zeide langzaam:

„Afrika behelst geheimen, Miss, waarvan gij verstaeld zoudt staan, als ze u werden geopenbaard! En — gij zoudt ze niet gelooven! Ik weet, dat ik een onbescheiden vraag doe, maar zoudt gij dit boek enkele dagen aan mij willen toevertrouwen? Ik zelf stel zeer groot belang in Egyptologie. Of, als gij het boek niet het huis wilt laten uitgaan, zoudt gij mij dan willen toestaan, er hier nu en dan in te bladeren?”

„Neem het gerust mee, dokter!” riep Jessie haastig uit. „Ik haat al dien ouden rommel! Daardoor ben ik mijn lieven vader kwijtgeraakt! Ik haat die boeken!”

Jessie had dit laatste op zulk een luiden toon geroepen, dat de gek, die verwezen voor zich had zitten uitstaren, toornig opkeek en riep:

„Zwijg, slavin! Zie je niet, dat je heer in gedachten verzonken zit?”

Snikkend wendde Jessie zich af op het hooren van die woorden.

Het was maar al te duidelijk, dat haar vader zelfs zijn dochter niet meer herkende.

„Wij houden het dus voor afgesproken, dat ik u nog heden een voortreffelijk psychiater zend,” hernam de geneesheer. „Hij zal uw vader meelokken naar zijn inrichting, en dan zult gij uit zijn mond kunnen vernemen of er hoop op herstel is of niet.”

„Ik dank u, dokter!” zeide het meisje aangedaan. „En ik bid vurig, dat mijn vader weer tot zijn volle verstand mag komen! Hij was zoo goed voor mij; hij had mij zoo lief!”

„Dan zeg ik u voorloopig vaarwel, Miss, maar gij moet mij toestaan morgen terug te komen! Gij zijt

nu geheel alleen, en daar gij geen familie hebt, moet er toch iemand zijn, die voor u zorgt! Wilt gij mij veroorloven, een weinig de plaats van uw vader in te nemen?”

Een diepe blos van dankbaarheid steeg in de teedere wangen van het meisje op.

Toen greep zij de hand van den geneesheer en zeide nauwelijks verstaanbaar:

„Ik ben alleen, dokter — en ik neem uw hulp aan — van ganscher harte!”

„Dan zal ik hier even het briefje aan professor Green schrijven en dadelijk laten wegbrengen. Ik kan u gerust alleen met uw vader laten, want hij is volstrekt niet gevaarlijk gek. Alleen zijn z'n hersens sterk aangedaan — en ik kan mij dat begrijpen van een geleerde, die al zijn aandacht slechts op één onderwerp concentreert!”

HOOFDSTUK II.

Een merkwaardig manuscript.

Nadat hij het briefje had geschreven en door een kruier uit de buurt had laten wegbrengen, verliet de geneesheer het huis met het oude boek onder den arm.

Hij riep een huurauto aan en gaf den chauffeur bevel hem naar huis te rijden.

Zoodra het voertuig zich in beweging had gesteld, sloeg hij het boek open en begon met de grootste aandacht te lezen.

En zoozeer scheen hij verdiept te zijn in den inhoud van het geschrift, dat hij opschrikte, toen de auto stilstond, en hij bemerkte, dat hij op de plaats van bestemming was aangekomen.

Hij stapte uit, betaalde den chauffeur, en ging haastig verder.

Voor één der fraaiste huizen in de Regent Street aangekomen, dicht bij de Pall Mall, haalde hij een sleutel te voorschijn, ging een tuinpad over en opende de zware huisdeur.

Een bediende met spierwit haar trad hem tegemoet, om hem van zijn overjas en hoed te ontdoen.

„Is mijnheer Brand thuis, Gaston?” vroeg de man, die zooeven was binnentreden.

„Mijnheer is zooeven teruggekomen en zit nu, naar ik meen, in de bibliotheek, Mylord!” antwoordde de bediende.

Raffles — want wij zullen den lezer niet langer in onzekerheid laten omtrent de identiteit van den geneesheer Johnson — knikte hem vriendelijk toe en ging haastig de breede, prachtige trap van zwaar eikenhout op, die naar de eerste verdieping voerde.

Daar gekomen volgde hij een ruime gang, en opende toen de deur van de bibliotheek.

Een jonge man met opgeruimd gezicht, blond

haar en blauwe oogen, die met een boek voor een der ramen had gezeten, sprong op en kwam Raffles tegemoet.

„Je bent lang weggebleven,” zeide hij. „Ik meende reeds, dat je door een kennis was opgehouden.”

„Nu, ik geloof niet, dat ik behoor tot diegenen, die zich door een kennis laten afhouden van hun oogenblikkelijke taak!” gaf Raffles glimlachend te kennen. „De zaak is, dat ik bij toeval gemengd ben in een zeer treurig geval.”

En nu deelde Raffles aan Charly Brand, zijn trouwen vriend, alles mede, wat hem zooeven wederwaren was.

Charly had aandachtig toegeluisterd en zeide nu:

„Dat is zeker een treurig geval! Heb je het meisje je naam als Lord William Aberdeen genoemd?”

„Dat achtte ik volstrekt niet noodig. Zij hield mij voor een geneesheer, en als zoodanig had ik haar mijn diensten aangeboden. Maar ik kon hier niets doen, helaas — en ik moet wel vreezen, dat, wanneer de ongelukkige al genezen kan worden, het een zeer langdurig proces zal worden! Voor alles heeft hij volkomen rust noodig. Niets mag hem herinneren aan zijn werk. Hij schijnt alles om zich heen te hebben vergeten voor zijn studie van de oude geschiedenis.”

„Wat heb je daar meegebracht?”

„Een zeer merkwaardig manuscript, Charly, dat ongetwijfeld je belangstelling in de hoogste mate zal wekken. Ik heb het ter leen gekregen van Jessie Merryfold, en ik mag het wel eenigen tijd houden. Het arme kind was blij, dat het boek buiten het bereik van haar vader werd gebracht.”

„Wat is het?”

„Een handschrift van Isocrates.”

„Isocrates? Ik weet niet — ik geloof niet, dat ik dien naam ooit eerder gehoord heb!”

„Dat zou niet zoo verwonderlijk zijn. Hij behoort niet tot de bekende Romeinsche schrijvers en publicisten, als Virgilius, Martiales, Ovidius, Varius en anderen. Hij hield zich voornamelijk bezig met reisbeschrijvingen, en hij heeft het leger van Jules Cesar naar Afrika vergezeld. Vergis ik mij niet, dan was hij een leerling en tijdgenoot van Tacitus, zeker de grootste geschiedschrijver, welken het Romeinsche Rijk gedurende bloeitijdperk gekend heeft.”

„En waar handelt het boek over?”

„Over een geschiedenis — die een weinig ongelooflijk klinkt! Isocrates zegt in zijn boek, wel een weinig terloops, want hij schijnt de zaak in twijfel te hebben getrokken, zelf, dat hij op een schip, dat de Nijl afvoer, gesproken heeft met een zeer oud man, bijna honderd jaar, maar nog volkomen frisch van geest, die hem mededeelde, dat de stad Hermopolis nog steeds bestond.”

„Ik moet je eerlijk verklaren — ik ben niet geheel op de hoogte!” kwam Charly. „Mijn kennis van de oude Egyptische geschiedenis is niet zoo goed, als zij wel kon zijn. Wat was er dan met die stad Hermopolis?”

„Wel, minstens drie eeuwen voor Isocrates met dien honderdjarigen grijsaard sprak, had een ontzettende natuurramp, een ongehoorde aardverschuiving, die geheele stad Hermopolis als het ware van den aardbodem weggevaagd! Alle geschiedschrijvers van dien tijd gewagen er van. Het was een ramp, te vergelijken met dien van Pompei, welke stad met al haar inwoners onder de gloeiende lava en de vulkaanasch bedolven werd. Maar Pompei verging, en allen, die de stad bewoonden en niet bijtijds gevlucht waren, vonden den dood — en volgens dien ouden man zou de stad Hermopolis geheel ongeschonden zijn gebleven, en van de inwoners zou niemand ook maar een haar gekrenkt zijn!”

Charly keek Raffles verbluft en met een ongeloovigen blik in zijn blauwe oogen aan, en barstte toen uit:

„Maar dat is immers pure krankzinnigheid! En van dat alles zou in den loop van vijftig eeuwen of meer niets bemerkt zijn?”

„O, wat dat betreft — dat zou op zich zelf zoo verbazend niet zijn,” antwoordde Raffles. „Op het

oogenblik zijn er nog gedeelten van Egypte, die totaal onbekend zijn! Weet je wel, dat het nog geen tien jaar geleden is, dat de geleerden heftig met elkander streden over den eigenlijken oorsprong van den Nijl? En dat zouden zij niet hebben kunnen doen, als die bron toen bekend was geweest! Van het huidige Egypte kent men het vruchtbare gedeelte, dat wil zeggen, de betrekkelijk smalle strook, die zich langs de oevers van den Nijl uitstrekt; maar van de woestijn weten wij tot op dezen dag niets af! Is het je wel bekend, dat de woestijn een uitgestrektheid bezit, juist zoo groot als Frankrijk, en dat zij dus meer dan tachtig procent van de geheele oppervlakte van Egypte beslaat, zooals wij dat nu kennen?”

„Nee, dat beken ik! Maar ik kan mij niet voorstellen, dat Hermopolis in die barre woestijn gebouwd zou zijn!”

„Wie zegt, dat vijfduizend jaar of langer geleden die streek even bar en onvruchtbaar was als nu? Is het ondenkbaar, dat een ontzettende aardverschuiving, van een omvang, waarvan wij ons geen denkbeeld kunnen vormen, groote stukken onder het zand en de rotsen bedolven heeft, die van te voren vruchtbaar waren?”

„Dat zeg ik niet — ik kan het mij voorstellen. Maar ik kan daarentegen niet begrijpen, hoe een stad dat te boven zou komen — en zooveel minder, dat het in den loop der eeuwen verborgen zou zijn gebleven!”

„Mag ik je even herinneren aan een zeer bijzonder avontuur, dat wij niet lang geleden in hetzelfde werelddeel, in Afrika, hebben gehad, Charly?” hernam Raffles met een fijn glimlachje, „en dat je bij voorbaat als onmogelijk had gekenmerkt? Ik had iets vernomen over het bestaan van voorwereldlijke dieren in een tot dusverre nimmer door blanken bezocht gebied. Jij verzekerde, dat het onmogelijk was — en de uitkomst heeft aangetoond, dat je ongelijk had met dat te zeggen! Wij hebben met eigen oogen, als wij tenminste niet gek waren op dat oogenblik, jij, onze trouwe Henderson en ik, die vreeselijke dieren gezien — en nog heel wat meer, waarop wij zeker niet gerekend hadden!”

„Dat is zoo,” hakkelde Charly, half overtuigd, „maar dieren of menschen, daar is toch wel eenig verschil tusschen!”

„Je wilt zeggen, dat een dier van zijn aanwezigheid op aarde geen blijk kan geven, wat de mensch

wel kan! Maar weet je, of die bewoners van Hermopolis — je ziet, dat ik reeds spreek, als bestonden zij zekerlijk — wel in staat zijn zich met de buitenwereld in verbinding te stellen? Weet je zeker, dat zij in staat zijn, hun stad te verlaten? Kan die niet omringd zijn door een woestijn, zoo verlaten en uitgestrekt, bestaande uit zulk mul zand, dat iedere poging om haar over te steken bij voorbaat mislukken moet?"

„Iets degelijks zou natuurlijk niet geheel onmogelijk zijn!" mompelde Charly, die nog allesbehalve overtuigd was. „Maar dan heb ik nog honderden bezwaren."

„Laat eens hooren — maar zonder overdrijving, wat ik je bidden mag! Je zou leelijk op je neus kijken, als ik je verzocht eens werkelijk honderd bezwaren op te sommen!"

„Nu misschien zijn het er niet zooveel, maar die ik opsom zijn deugdelijk naar ik meen!"

„Begin maar eens!" zeide Raffles, terwijl hij zich in één der gemakkelijke, breede stoelen liet zakken, zijn eene been over het andere sloeg en een sigaret opstak.

„Als die stad Hermopolis eens werkelijk verzonken was, en nog bestond ten tijde van Isocrates, dan moet toch in ieder geval die honderdjarige kans gezien hebben haar te verlaten, anders kon hij er niet van verhalen!"

„Misschien konden toen nog wel enkelen zich redden uit de stad, of zagen zij de ramp, zonder te kunnen helpen, zooals van zelf spreekt. Later kan de stad als het ware dichtgestoven zijn door het zand er om heen."

„Goed. Maar hoe wilden die lieden daar blijven leven, in hun stad, die geheel van de buitenwereld was afgezonderd? Hoe kwamen zij aan voedsel, hoe kwamen zij aan drinkwater?"

„Als er in die verzonken stad geen stroom te vinden was, bijvoorbeeld een zijtak van den Nijl, dan zijn die lieden natuurlijk allen binnen korten tijd van dorst omgekomen. Wat het voedsel betreft, als het vee, en als de akkers rondom de stad meeverzonken zijn, dan leverde de voedselkwestie geen moeilijkheden meer. Trouwens — dat alles zullen wij wel zien, als wij eenmaal daar zijn..."

Er volgde een lange stilte op deze woorden.

Eindelijk zeide Charly, op gedempten toon:

„Ik had dit natuurlijk moeten voorzien! Stel

je voor, dat John Raffles een oud boek zou vinden, door het grootste van alle toevallen, en hij zou daar in lezen van zulk een wonderstad. En stel je dan verder voor, dat hij niet dadelijk besloten zou zijn, eens te gaan onderzoeken of die Isocrates en die honderdjarige praatjesmakers waren of niet! Zeker — ik had het moeten weten!"

„Je schijnt niet erg geestdriftig gestemd te zijn, over mijn plannetje?" vroeg Raffles glimlachend.

„Ik gevoel er de geestdrift voor, welke ik voor alle totaal overbodige zaken gevoel, Edward! Want het wil mij voorkomen, dat deze reis wel de meest overbodige, wijl nuttelooze, van alle ondernemingen is! Wij zullen daar zand vinden, zand en nog eens zand, en dan natuurlijk myriaden sprinkhanen en malaria-muggen!"

„Je stelt de zaak niet bijzonder aantrekkelijk voor, dat valt niet te ontkennen," hernam Raffles kalm.

„En toch ben ik er vast van overtuigd, dat ik je binnen een paar dagen zal zien omdraaien als een blad van een boom! Je bent nu eenmaal van een sceptische natuur, en de romantiek van het onbekende ontgaat je ten eenenmale — tenminste zoo gedraag je je steeds! Maar ik weet heel goed, dat het je innerlijk evenveel belangstelling inboezemt als mij! Zoo ook met ons uitstapje!"

„Een uitstapje! Mijn hemel, Edward, waarom noem je het niet liever een boodschap naast de deur! Van Londen naar de bronnen van den Nijl!"

„Het lijkt inderdaad heel wat, maar als wij onze vliegmaschine gebruikten, en daarmee zoover gingen, als wij maar komen kunnen, dan duurt de reis zeer kort! Kom, mijn jongen, weg dat verbolgen gezicht! Denk eens — hoe zouden wij staan te kijken, als wij daarginds die oude, eeuwen-oude stad hervonden, zooals hij was onder de Farao's, onder Tothmes of een der Ptolomeÿssen! Stel je eens voor, dat wij daar de oude Egyptenaren zouden terug vinden, onbewogen door den loop der tijden en der beschaving, omdat zij niet bewogen konden worden doorwat ook ter wereld! Wij zien daar de mannen met hun valsche baarden onder de kin, de vrouwen met haar even valsche pruiken, prachtig uitgedost naar de tempels gaan, om daar in aanbidding neer te knielen voor Ra, den Zonnegod, voor Isis en Osiris, vader en moeder van het heeldal, voor Ptah, die speciaal in Memphis werd aangebeden, voor Thoth, den God van den handel, dus den Hermes der oude Grieken, of voor

een dier talrijke andere Goden, voor Sjoë, Seb, Set en Har! Denk eens, dat wij de heilige katten zien, de ibissen, de leeuwen, de sperwers, de honden, de vischotters, die allen even heilig waren in het land van den Nijl! Verbeeld je, dat wij die oude Egyptenaren betrappen bij hun huishoudelijke bezigheden, bij het bestikken van hun prachtige versierselen van verguld, geperst leder, het bakken van hun overschoon aardewerk, uit Nijlslib vervaardigd, het uitdampen van het Nijlwater op de platte daken van hun eigenaardige huizen, opdat het drinkbaar zou worden, het ploegen van hun akkers, het drijven van hun gouden vaatwerk, zoo teeder van lijn, als wij ten huidigen dage zelden meer zien!”

„Je stelt dat alles heel plastisch voor, Edward — en aan het schitteren van je oogen zie ik, dat je iets dergelijks werkelijk voor mogelijk houdt! Welnu, natuurlijk vergezel ik je — maar tot het laatste oogenblik zal ik weerspanning blijven om aan te nemen, dat zoo iets volkomen onzinnigs kan bestaan! Het is ondenkbaar, het is onmogelijk, het is een kinderlijk verzinsel van den ouden gek!”

„Wel, je kunt gelijk hebben! Ik ga verder en zeg, dat er één kans op de honderd is, op de duizend zelfs, dat Hermopolis inderdaad nog bestaat! Maar ik zou niet graag die duizendste kans willen missen!”

„Je hebt natuurlijk wel aan de zeer groote gevaren gedacht, die ons daar zullen omringen?”

„Ja. Die gevaren zijn even talrijk als verschrikkelijk. Isocrates verhaalt van duizenden en nog eens duizenden slangen, die juist in de buurt van Hermopolis als het ware krioelden, en giftiger waren, dan eenige andere soort slangen, in Afrika of Indië! Volgens den grijsaard zouden al die slangen als het ware een ring om de verzonken stad vormen, en nu en dan moet er daar een verdwaald zijn geraakt. Hij, die er door gebeten werd, was onherroepelijk aan den dood vervallen — geen geneesmiddel kon hem redden.”

„Prettig vooruitzicht!” riep Charly vol afschuw uit.

„Wij zullen wel middelen weten te vinden, om ons daar tegen te wapenen,” hernam Raffles bedaard. „Al zou ik door meterdikke wanden van louter gift-slangen moeten wroeten — komen zal ik er!”

„Maar daar valt mij iets in — je weet niet eens, waar die wonderstad te vinden is!”

„Tenminste niet op eenige tientallen kilometers na, maar we hebben den tijd en wij kunnen zoeken! Isocrates geeft de ligging van Hermopolis vrij nauwkeurig aan.”

„Zonder gidsen zullen wij niet ver komen.”

„Niets belet ons, er zooveel te huren als wij maar willen.”

„Wij zullen streken moeten doortrekken, waar nog nimmer de voet van een blanke heeft gerust!”

„Dan zullen wij ze doortrekken.”

„De kans, dat wij levend terugkeren, is een op de honderd!”

„Dan zullen wij die eene kans benutten. Nog een aanmerking?”

„Nee, Edward, nee! Ik geef het op!” riep Charly uit. „Tegen zijn noodlot moet een mensch niet in opstand komen! Ik geef mij gewonnen, en als je morgen wilt vertrekken — in 's Hemelsnaam dan maar — ik ben tot je dienst!”

„Dat wist ik wel! Morgen is wel wat heel spoedig. De toebereidselen zullen stellig eenige dagen in beslag nemen, en bovendien moet ik mij er eerst van vergewissen, dat de oude professor goed en wel in het gesticht is ondergebracht, en of er kans is op zijn genezing!”

„Als hij gek geworden is van het lezen van het verhaal van Isocrates, Edward, dan wordt hij stellig nooit meer normaal!” riep Charly uit. „En ik vraag mij af, hoe het komt, dat ik zelf er niet aanstonds gek van ben geworden, toen ik het voor de eerste maal hoorde!”

HOOFDSTUK III.

De toebereidselen.

Zonder een oogenblik te verzuimen, begonnen de beide vrienden de toebereidselen voor hun gevaarvolle onderneming te maken.

Want nu Charly zich eenmaal verzoend had met het denkbeeld, Raffles te vergezellen op wat hij intusschen een „onzinnige reis” bleef noemen, spande hij ook al zijn krachten in, haar zoo goed mogelijk te doen slagen.

Henderson, de chauffeur van zijn Lordschap, en de trouwe metgezel van John Raffles op diens gevaarlijkste tochten, werd ingewijd, en de brave reus nam de zaak op met een kalmte, welke Charly beschaamd liet staan.

Voor hem was een reis per vliegmaschine naar het onherbergzaamste gedeelte van Afrika een plezierreisje, waarvoor men de hand niet behoefde om te draaien.

Toen Raffles hem met het doel van de reis bekend maakte, zeide hij eenvoudig:

„Goed, Mylord!”

En daarmee was voor hem de kwestie afgedaan.

Raffles had zich nog dien zelfden avond overtuigd, dat professor Merryfold zich zonder tegen te stribbelen naar de inrichting van dokter Smithson had laten overbrengen.

Alleen had hij zich er uit alle macht tegen verzet, dat men hem den „koningsmantel” en „kroon” en den „scepter” zou afnemen, welke hij zich zelf had vervaardigd.

Wat het jonge meisje betreft, Raffles had haar nog dien zelfden avond laten overbrengen naar een landgoed, dicht bij Londen gelegen, waar hij haar

had toevertrouwd aan de hoede van zijn rentmeester en diens echtgenoot, brave menschen, die zeker goed voor haar zouden zorgen.

Hij had hun echter uitdrukkelijk gelast, in geen geval zijn naam te noemen.

Toen dit alles geregeld was, en dokter Smithson aan het jonge meisje had verzekerd, dat genezing niet was uitgesloten, maar dat zij in ieder geval lang op zich zou doen wachten, werd met het nemen van de noodige maatregelen voor de reis een aanvang gemaakt.

Om de vliegmaschine behoefde men zich niet bezorgd te maken — de „Duivel der lucht” was geheel in orde, en bevond zich in een goed gesloten loods op het vliegveld van Henley.

Dit toestel, ontsproten aan het genie van Raffles, zou hem naar Afrika overbrengen met een gemiddelde snelheid van vijfhonderd kilometer per uur — en om benzine behoefde men zich niet te bekommeren, want de vliegmaschine werd door middel van electriciteit voortbewogen.

Daarop kwam het levensmiddelenvraagstuk aan de beurt.

Men zou er rekening mee moeten houden, dat het wel eens onmogelijk kon zijn, zich daar ginds levensmiddelen te verschaffen.

Gelukkig echter bood de vliegmaschine plaats voor een zeer groote hoeveelheid verduurzaamd voedsel van den meest uiteenloopenden aard.

Als het moest, kon men zeer gemakkelijk voor twee maanden levensmiddelen voor drie personen medevoeren.

Henderson toog er op uit, en keerde terug met een halve wagenlading voedsel, in keurige blikken verpakt, en afkomstig van de beste firma's, die een wereldnaam hadden in dergelijke artikelen.

Intusschen keken Raffles en Charly de wapens na, welke men zou medenemen, en die van de beste hoedanigheid moesten zijn, daar zij anders zeker niet bestand zouden blijken tegen het alles vernielende klimaat van de tropen.

Er werd besloten, voor ieder der reizigers twee uitnemende Winchestergeweren mede te nemen, waarvan een met twee loopen, en geschikt om er hagel zoowel als kogels mee te verschieten, en het andere van een weinig grooter kaliber voor grof wild, zooals leeuwen, nijlpaarden, alligators, olifanten en neushorens.

Met dit wapen kon een ontplofbare kogel worden afgevuurd, die een zeer groot indringingsvermogen bezat en door de dikste huid ging.

Verder werd voor ieder der reizigers een revolver mede genomen een van die zware Colts welke in de hand van een goed schutter bijna even goed als een buks zijn.

Drie kisten amunitie voltooiden den wapenvoorraad.

De kleeding was een kwestie van minder zorg, want reeds ettelijke malen hadden de drie mannen in de tropen gereisd, en zij wisten dus op een haar, wat men daar al of niet moest dragen.

Daarop kwam het vaststellen van de reisroute aan de beurt — een gewichtig punt, hetwelk groote aandacht vereischte.

Daar het zaak was, den weg naar Afrika binnen den kortst mogelijken tijd af te leggen, teneinde het electrisch vermogen van de vliegmaschine niet noodeloos uit te putten, besloot Raffles, zooveel mogelijk de rechte lijn te volgen.

Deze lijn, uitgezet op de uitnemende kaart van Europa en het noordelijkste gedeelte van Afrika, liep over de volgende steden: Londen, Calais, Rijssel, Luxemburg, de hoofdstad van het gelijknamige vorstendom, Straatsburg, Innsbruck, Novi, Sarajewo, Prisren, Saloniki, Smyrna, het eiland Rhodos, Caïro.

In vogelvlucht bedraagt de afstand van Londen naar Caïro juist twee en dertighonderd kilometer,

en daar de Duivel der lucht er gemakkelijk vijfhonderd per uur kon afleggen, en dit geheele dagen achtereen, zoo mocht men er op rekenen, dat deze afstand in ongeveer zes en een half uur zou worden afgelegd!

Het leek ongeloofelijk, en toch had Raffles een soort-gelijken tocht reeds meermalen gemaakt.

De reizigers zouden trachten van Caïro zoo ver mogelijk zuidwaarts door te dringen in de Lybische woestijn, tot aan de Oase Dachel.

Dat was tot dusverre de laatste plaats tot waar, in die zuidwestelijke richting, de natuurvorscher ooit was doorgedrongen.

Meer naar het zuiden en het westen strekte zich de vreeselijke Lybische woestijn uit.

Van Caïro tot aan de genoemde Oase bedraagt de afstand nog geen zeshonderd kilometer, dus nog omstreeks anderhalfuur vliegens.

Maar daar begonnen dan ook pas de werkelijke moeilijkheden, waarbij vergeleken de luchtreis inderdaad niets anders zou zijn dan een vermakelijk pleiziertochtje.

Daar zou men mannen en dieren moeten huren, om verder te gaan — maar eerst zou Raffles, zoo besloot hij, met de vliegmaschine zoolang mogelijk de omstreken onderzoeken, totdat het gevaarlijk zou zijn de motor nog langer te gebruiken, zonder de accumulatoren opnieuw te laden.

De plek, waar eens die stad Hermopolis had gelegen, bevond zich op ongeveer twintig dagen reizens per kameel, van de Oase Dachel, in de tijden waarin koningin Cleopatra in dit gezegende land haar scepter zwaaide.

Thans echter zou niemand het wagen, zonder een eindelooze sleep levensmiddelen, verder dan vier dagen reizens zich te verwijderen van de Oase.

Het water was hier schaarsch, en acht maanden van het jaar waren de weinig talrijke beken opgedroogd.

Nadat aldus de reisroute was vastgesteld, werden de koffers gepakt, weinig in aantal, om de machine zoo licht mogelijk te houden, maar die al het noodige bevatten — nachtgewaden, die tegen muskietenbeet beschermden, ondergoed, een tweede paar laarzen, zeep, en andere onmisbare voorwerpen.

Op den vierden dag was alles gereed, en de drie mannen konden ieder oogenblik vertrekken.

Het spreekt vanzelf, dat Raffles aan niemand mededeeling had gedaan van zijn plan.

De eenige man, die, buiten hem, iets afwist van het bestaan van de geheimzinnige stad in Centraal Afrika, was Professor Merryfold, en de ongelukkige was krankzinnig en zou waarschijnlijk in lange maanden zijn verstand niet terug krijgen.

Maar Raffles nam zich voor, den professor te laten deelen in den roem zijner ontdekking, wanneer hij er inderdaad in mocht slagen de verzonken stad Hermopolis te ontdekken.

Het uur van vertrek was op negen uur in den morgen bepaald.

Met opzet besloot Raffles te vertrekken als de zon reeds hoog aan den hemel stond, opdat de reizigers zoo weinig mogelijk hinder zouden ondervinden van de verandering van klimaat.

En eindelijk brak het groote oogenblik aan.

Den vorigen avond waren alle reisbenoodigdheden, de wapens en de levensmiddelen naar het vliegterrein van Henley overgebracht en in de vlieg-machine overgeladen, die veilig in haar loods stond.

Henderson had den geheele dag besteed aan het nazien van de kostbare machine, en bevonden, dat zij voortreffelijk in orde was.

De accumulatoren waren geladen en zouden in staat zijn, de Duivel der Lucht, indien het noodig was, veertien dagen achtereen in het luchtruim te doen verblijven, alvorens zij uitgeput zouden raken.

In iedere stad, waar zich een gewoon laadstation bevond, zou het echter zeer gemakkelijk zijn, de accumulatoren, waarin het geheim van Raffles uitvinding bestond, binnen enkele uren opnieuw te laden.

Het was kwart voor negen, en alles beloofde een overschoonen dag.

Het was reeds zeer warm, zoo warm, dat het verschil met het Afrikaansche klimaat misschien niet eens bijzonder zou opvallen.

Er waren reeds eenige vliegtuigen uit de andere loodsen gehaald, door sportvliegers, die door het verrukkelijke weder waren aangelokt en een tochtje wilden maken.

En geen hunner vermoedde ook maar een oog-

blik, dat Lord Aberdeen, die zooveen in zijn prachtige grijze auto was komen aanrijden, met het voornemen bezielde was een stad te gaan opsporen, waarvan ieder beschaafd mensch in de overtuiging verkeerde, dat zij reeds minstens zesduizend jaren van den aardbodem verdwenen was.

De Duivel der Lucht werd door drie mannen naar buiten gerold, zonder dat het eenige moeite kostte, ofschoon zij een lading aan boord had, die te samen zeker zeshonderd pond woog.

Het is waar, dat de reusachtige Henderson het werk van vier andere mannen verrichtte.

Alles werd nog eens nagezien, Raffles vergewiste zich, dat zijn compas, zijn kaarten, zijn hoogtemeter, de snelheidsmeter en alle andere instrumenten op hun plaats waren en behoorlijk functioneerden, en daarop had de inscheping plaats, nadat de loods weder behoorlijk was gesloten.

Maar daar kwamen een paar vliegers aan loopen, die Lord Aberdeen persoonlijk kenden, en die reeds uit de verte riepen:

„Gaat gij een tochtje maken, Mylord?”

„Ja, mijne heeren, het prachtige weer heeft mij verlokkt.”

„Waarheen gaat de reis?”

„Dat is nog een weinig onzeker — misschien wordt het Parijs — misschien Rome — maar het kan ook wel Tanger zijn. Gij weet, dat als ik in de lucht ben, ik het liefst aan een plotselinge opwelling gehoor geef.”

En aan om verdere lastige vragen te ontkomen haalde Raffles den kleinen hefboom over, welke den motor inschakelde.

Dadelijk begonnen de beide schroeven te draaien, eerst langzaam, daarna sneller, en een geweldige windhoos deed het zand achter de machine vele tientallen meters ver wegstuiven.

De Duivel der Lucht schoof vooruit, als het ware met een sprong, en verhief zich daarop bijna rechtstandig in de lucht, met een stoutmoedigheid, die bewondering wekte bij alle achter gebleven vliegers.

De reis naar het Onbekende had een aanvang genomen.

Raffles beschreef eenige groote cirkels boven het vliegveld, waarbij de machine zich steeds hoger

opschreefde, tot zij een hoogte van bijna drieduizend meter had bereikt.

De vliegmaschine had hiervoor niet meer noodig gehad dan omstreeks vijf minuten!

En het was goed, dat de drie reizigers zich dik gekleed hadden, want het was op deze hoogte heel wat minder warm dan op aarde.

Aanstands zette Raffles nu koers naar de Fransche kust, en nog voor Charly zich een weinig op zijn gemak had gezet, kreeg men reeds de huizen van Calais in het oog.

De lucht was buitengewoon helder, zonder het minste wolkje, en het was gemakkelijk alle steden waar te nemen welke de luchtreizigers voorbij vlogen.

Charly volgde ze op de kaart — Rijssel, Luxemburg, Straatsburg en alle tusschengelegen kleinere plaatsen.

Het was nog geen half elf, toen Innsbruck reeds in het gezicht kwam, de stad, die zoo heerlijk gelegen is aan den voet van de Zwitsersche Alpen.

Raffles had de machine nog hooger laten stijgen, teneinde geen hinder te ondervinden van de hooge toppen der Alpen, welke nu moesten overgestoken.

De Duivel der Lucht scheerde op een hoogte van omstreeks vijfhonderd meter boven de toppen, met een eeuwige sneeuw bedekt, en nog altijd leidde Raffles de machine met vaste hand, zonder zich een oogenblik te vergissen, en zonder te aarzelen.

Nu breidde zich de heerlijke Po-vlakte uit, een aan-eenschakeling van prachtige bosschen, malsche weiden en lage heuvelen.

De vliegmaschine vloog over Novi en zonder ophouden zette zij haar weg voort naar Serajewo, de stad met den noodlottigen naam, waarmede de bloedige wereldoorlog begon.

Door zijn kijker kon Charly de ligging der onregelmatig gebouwde stad voortreffelijk waarnemen, die voor de helft op een heuvelhelling is gebouwd, maar reeds doemde Prisren aan den gezichtseinder op, gelegen temidden van een woeste, bergachtige streek, en thans een Servische stad, ofschoon het nog slechts weinige jaren gelegen aan Turkije behoorde, voor de rampzalige Balkan-oorlog uitbrak,

die door vele beschouwd wordt als de eigenlijke oorzaak van den wereldoorlog.

De vliegmaschine volgde nu den loop van de Wardar, welks oevers getuigen waren geweest van de bloedige worsteling tusschen Serviërs en Bulgaren, en van de beslissende nederlaag dezer laatste in de lente van het jaar 1918 en die den eersten stoot gaf tot de ineenstorting van het verdedigingsstelsel der centralen.

Charly genoot van het prachtige berglandschap, waardoor de rivier zich heen kronkelde in tal van bochten, terwijl hij tegelijkertijd de stuurmanskunst van Raffles bewonderde, die wel volgens een soort instinct scheen te handelen, en geen oogenblik scheen te weifelen.

Alsof de vliegmaschine langs een strakgespannen staaldraad werd voortgetrokken, dat van Londen naar Caïro zou loopen, zoo vervolgde zij in rechte richting haar weg, tot Saloniki bereikt werd.

Maar Raffles dacht er niet aan om te landen.

Hij stevende onverschrokken over de Egeïsche zee, en ongeveer een halfuur later snorde de machine boven Smyrna op een hoogte van slechts duizend meter en met een snelheid welke de bewoners van die stad wel met verbazing vervuld moet hebben.

Het was toen half drie in den middag.

De reizigers hadden hun lunch gebruikt, door Henderson toebereid met behulp van het electrische kookapparaat, waarmede de machine was uitgerust, en Charly had eenigen tijd het stuurwiel overgenomen, opdat ook Raffles zijn honger zou kunnen stillen, opgewekt door het verblijf in de scherpe, ijle lucht daarboven.

Nu kwam Rhodos aan de beurt, het heerlijke eiland, dat reeds in de grijze oudheid befaamd was als uitspanningsoord der rijke Romeinen — en juist om drie uur begon het laatste gedeelte van de Middellandsche zee, waarover de tocht zou gaan, zich voor de reizigers op te doen.

Raffles had de machine reeds langzamerhand laten dalen, en de hoogte bedroeg minstens zevenhonderd meter toen Caïro in het gezicht kwam.

Met opzet temperde Raffles de snelheid nu zooveel mogelijk, daar hij er niet op gesteld was, de capaciteit van zijn machine ontijdig te verraden.

Maar nog altijd bedroeg de vaart bijna tweehonderd kilometer per uur, toen Raffles in groote cirkels begon te dalen naar het voortreffelijke landingsterrein, waarop Caïro kan bogen.

Om tien minuten voor halfvier streek „De Duivel der Lucht” neer op het vliegterrein, ten noorden van Gise, een voorstad van Caïro, op den linkeroever van den Nijl gelegen.

Dadelijk kwamen eenige douanen toesnellen, die de bagage moesten nazoeken, maar toen Raffles zijn naam noemde, was aan deze formaliteit spoedig voldaan, en hij kon, wanneer hij wilde, dadelijk weer vertrekken.

De reis van Londen naar Cairo was in zes uren en veertig minuten volbracht, en de Duivel der Lucht had eens te meer zijn naam eer aangedaan.

**Wie prijs stelt op een
goede Cigaret, rookt
MERK DUBEC 3.**

HOOFDSTUK IV.

Naar het land der Farao's.

Raffles besloot dien dag niet verder te gaan.

Hij had volstrekt geen haast en het was niet noodig zich nutteloos te vermoeien door een geforceerden tocht.

Men zou dus pas den volgenden dag verder gaan, en nadat de machine veilig in een der loodsen was opgeborgen, verlieten de drie mannen, na hun zware vliegerskleeding te hebben afgelegd, het landings-terrein.

Daar waren kruiers en sjouwers aanwezig, juist als bij een spoorwegstation, die de bagage der reizigers in ontvangst namen.

Raffles koos een dezer mannen uit, en gaf hem het adres van het hotel „Les Anglais” op, waar hij reeds telegrafisch kamers had besproken.

Een elektrische tram bracht hen van het vliegweld naar Caïro, tot dicht bij het groote plein, waaraan het beroemde hotel gelegen is, dat geheel op westersche wijze is ingericht en een prachtig terras heeft, waar men kan genieten van het drukke gewoel van Europeanen en Inlanders die langs de balustrade talrijke producten van inheemsche kunst en nijverheid kwamen aanbieden — prachtige shawls, sierlijk bewerkte wapens, bronzen afgodsbeeldjes, munten, vaatwerk uit Nijlslib vervaardigd, juist op dezelfde wijze als honderd eeuwen geleden, en andere voorwerpen.

De drie mannen vonden een geschikte plaats op het terras, want Henderson werd op dit oogenblik als een gewone reisgenoot beschouwd, ofschoon hij er op had aangedrongen bij de vliegmaschine achter te blijven.

„Je deelt nu met ons dezelfde gevaren, Henderson, en het is dus niet meer dan natuurlijk, dat je voortdurend bij ons blijft,” zeide Raffles, terwijl zij plaats namen.

„Maar gij kunt hier kennissen en vrienden ontmoeten, Mylord,” riep Henderson verontwaardigd uit. „Wat zouden die er wel van zeggen, als zij U herkenden, en zagen, dat uw chauffeur familiaar met U aan hetzelfde tafeltje zat?”

„Dat interesseert mij niet in het minst, Henderson,” hernam Raffles kalm. „De hoofdzaak is, hoe ik er zelf over denk.”

Een inlandsche kellner kwam toelopen en Raffles bestelde een flesch van den landwijn, waardoor de omstreken van Caïro beroemd zijn.

„Een voortreffelijk wijntje, Mylord!” zeide Henderson, toen hij met aandacht eenige teugen van den donkerrooden wijn had geproefd.

„Voortreffelijk en goedkoop, Henderson,” bevestigde Raffles. „Te plattelande is een flesch wijn niet duurder dan een flesch melk bij ons, en vaak nog heel wat goedkooper. Maar wat zit je in gedachten verzonken, Charly?” zoo wendde Raffles zich eensklaps tot den jongen man, die gedachtenloos naar het bonte gewoel aan zijn voet staarde.

Charly scheen uit een droom wakker te schrikken en antwoordde:

„Neem me niet kwalijk, ik dacht aan het doel van onzen tocht. Als ik die inlanders zie loopen, bijna allen zwart of donkerbruin, dan denk ik aan de bewoners van Hermopolis, — en ik tracht ze mij voor te stellen! Ik poog mij de mogelijkheid te denken, dat die stad werkelijk nog zou bestaan, en dat daar levende wezens, dat daar menschen zouden wonen. En ik vraag me af, hoe die er wel uit zouden zien.”

„Als de bewoners van Hermopolis werkelijk zijn blijven leven en geheel en al van de buitenwereld afgesloten zijn geweest, dan vermoed ik, dat zij er nog juist zoo zullen uitzien als ten tijde van Tothmes

— dat wil zeggen, de mannen zullen, voor zooverre zij tot de volksklasse behooren, een soort schort dragen van biezen gevlochten, of ook wel van linnen of van vlas, en de vrouwen een kort rokje, dat tot even onder de knieën reikt. De welgestelden echter zullen witte kleederen dragen, uit een enkel stuk vervaardigd, en waaraan geen kleermaker te pas is gekomen, want die kende men destijds niet. Men kocht een doek of weefde er zelf een, en bond dien met een lederen riem om het lichaam, na er in het midden een gat voor het hoofd in te hebben gesneden.

De vrouwen bevestigden die lappen met behulp van gouden of bronzen gespen, ware juweeltjes van smeedkunst. De smeden stonden bij de Egyptenaren in hoog aanzien, zooals in Europa tijdens de middeleeuwen, toen er nog gilden waren, en een goed smid het recht had om een degen te dragen.”

„En de huidskleur?”

„Ik vermoed, dat die wel een weinig veranderd zal zijn, Charly. De huidskleur van de Egyptenaren was niet dezelfde, en hing af van het beroep, dat zij uitoefenden. De landbouwers waren onder den invloed van de brandende zon zoo goed als zwart, ook al omdat zij veel vermengd waren met Nubiërs, die zwarter waren dan zwart ebbenhout. Maar die hogere klassen waren of rood, zooals ongeveer de Indianen van Noord-Amerika, of geel, zooals de Chineezers. En een blanke Egyptenaar was geen zeer groote uitzondering. De geschiedschrijvers zijn het ook niet eens over de huidskleur van koningin Cleopatra en sommigen verklaren boudweg, dat zij zoo zwart was als een negerin. Ik echter houd het er voor, dat zij een donkergele huidskleur had — en als ik dat verklaar, dan heb ik professor Merryfold aan mijn zijde.”

„Het is mij alles nog steeds raadselachtig,” hernam Charly hoofdschuddend. „Ik kan maar niet begripen, hoe het komt, dat in den loop van zoovele eeuwen geen van de inwoners van Hermopolis de stad verlaten heeft.”

„En ik herhaal je nog eens, Charly, dat het wel eens kon blijken, dat geen der bewoners daartoe in staat was. Waarom — dat weet ik niet — maar ik hoop, dat wij het kunnen constateeren.”

De mannen bleven nog eenigen tijd spreken over het onderwerp, dat zoozeer hun gedachten in beslag nam, en daarna gebruikten zij het middagmaal, eveneens op het terras.

Het was zeer druk, en overal zag men de witte toiletjes der Engelsche Misses, de sportcostumes der rijke Engelsche jongelui, die hier wat kwamen rondflaneeren en op straat de beide gewaden der Nubische negers, — de helkeurige korte hemden der lastdragers, die met luid geschreeuw zich een weg door de menigte baanden, — en de vuurroode heupbroeken der waterdragers, die zelfs in het hartje van Caïro nog te vinden zijn.

De drie reizigers begaven zich vroeg ter ruste, want zij waren voornemens den volgenden dag zeer vroeg weer verder te gaan.

Reeds om vijf uur werden zij gewekt, gebruikten het zware Engelsche ontbijt, dat weinig verschildte van wat men hen in het Carton hotel te Londen zou hebben voorgezet, pakten hun bagage weder en lieten zich naar het vliegeterrein brengen.

Charly voldeed de rekening, en daarop namen de drie mannen ieder in een van de kleine wagentjes plaats, die door vlugge koelies getrokken werden, daar de elektrische tram nog niet reed.

Het was half acht, toen de Duivel der Lucht uit de loods werd gehaald, en een oogenblik later steeg zij ten tweeden male op, teneinde koers te zetten naar de oase Dachel.

Geruimen tijd volgde Raffles den loop van den Nijl, die hier zijn gele wateren langzaam voortstuwt en door talrijke zijriviertjes wordt gevoed.

Op de hoogte van duizend meter, waarop zich de vliegmaschine bevond, viel zeer duidelijk het onderscheid waar te nemen tusschen de Nijlstreek en het omliggende land.

Het was of een ontzaggelijk breede slang zich door de woestijn kronkelde — dat waren de weiden en boschjes, welke zich in het Nijldal bevonden, ter breedte van vier tot hoogstens vijftien kilometer.

Op den rechteroever verhieven zich ook groenende bergen — maar links strekte zich de barre Lybische woestijn uit, zoover het oog reikte, een verblindend gele vlakte, waarop de zon meedoogenloos neerscheen.

Op den karavaanweg vertoonden zich slechts enkele bewegende plekken, het bleek een troep kameelen te zijn, ongeveer tachtig in aantal, die met langzamen tred voortschreden met kisten en zakken beladen.

Deze karavaanwegen zijn nog steeds zoodanig aangelegd, dat zij zooveel mogelijk oasen aandoen,

al wordt daardoor de lengte aanzienlijk vermeerderd.

Charly, die zijn kijker weder voor het oog had gebracht, nam hier en daar groene plekken waar, die echter vele tientallen mijlen uit elkander lagen, en ook hoe langer hoe zeldzamer waren — dat waren de oasen, zonder welke het leven in de woestijn geheel en al onmogelijk en ondenkbaar zou zijn, want hier vond men het kostbare bronwater, kostbaarder dan goud, want het beteekende het leven, in deze streken des doods.

Een uur ongeveer, nadat de vliegmaschine Cairo verlaten had, ter hoogte van Deldje, wijzigde Raffles den koers, en het duurde niet lang, of men had den Nijl uit het oog verloren.

Charly wist, dat er nu een gevaarlijke strook gronds volgde, want tusschen Deldje en de oase van Dachel was niets dan zand, gloeiend, moordend zand, waar zelfs geen distel zou kunnen groeien, — zonder een druppel water.

De vliegmaschine zou deze strook in een uur moeten overvliegen — maar als zij eens middenin moesten landen, dan zouden zij tweehonderd en vijftig kilometer verwijderd zijn van de naaste bewoonde streek!

Wat dat te beteekenen had — dat zouden misschien de ongelukkigen kunnen verhalen, wier geraamten hier bij honderden te bleeken lagen in de stralen van de meedoogenlooze zon, en die misschien overvallen waren door de Samoën, de vreeselijke woestijnwind, die door de bewoners van deze streek „Sjard” wordt genoemd.

Zelfs de kameelen zouden niet bij machte zijn anger dan eenige dagen door deze hel van gloeiend zand te trekken, zonder te bezwijken.

Maar de Duivel der Lucht hield zich goed, en de machine werkte gelijk een uurwerk.

Nog geen drie kwartier later doemde aan den horizon een nevelachtige vorm op, waarvan de kleur afweek van de koperkleurige tint van het zand — dat was de oase van Dachel.

Zij was verreweg de grootste van de streek, en strekte zich over verscheidene kilometers uit.

Hier waren ook de laatste uitloopers van het gebergte — en daar voorbij was niets dan zand . . . . .

Weken en weken achtereen zou men hier kunnen voorttrekken in zuidwestelijke richting, zonder een spoor van eenig leven te ontdekken, want de afstand tusschen de genoemde oase en Wan Yanga,

de eerste stad aan de overzijde der woestijn, bedraagt bijna elfhonderd kilometer.

Wel loopt een karavaanweg dwars door de Nubische woestijn, maar deze bevindt zich ongeveer driehonderd kilometer meer oostwaarts.

Raffles liet de machine dalen, en beschreef op een hoogte van niet meer dan driehonderd meter eenige groote kringen, teneinde naar een plek uit te zien, waar hij zou kunnen landen.

Eindelijk had hij die gevonden, dichtbij een fraai boschje palmboomen, aan den voet van een lagen heuvel, en niet ver verwijderd van een kleinen stroom.

De Duivel der Lucht streek neer, en dadelijk kwamen van alle kanten Arabieren toesnellen, die echter op eerbiedigen afstand van de machine bleven, en onder elkander een druk gesprek schenen te houden.

Vrees behoefden de luchtreizigers voor deze lieden niet te koesteren, want zij behoorden tot een goedig volk van herders en landbouwers.

Alvorens verder te gaan, wilde Raffles eenige bijzonderheden trachten te vernemen, betreffende zijn verdere reis.

Hermopolis moest ongeveer vijftien dagen reizens verder westwaarts zijn gelegen — bedolven of niet, en misschien wisten deze lieden er iets van.

Raffles kende voldoende Arabisch, om zich door hen te doen begrijpen, en daarom ging hij onbevreesd naar hen toe, na zich te hebben ontdaan van den grooten stofbril, die hen schrik zou kunnen aanjagen.

Hij richtte zich tot een klein groepje Arabieren, allen met een witten hoofddoek en met hun eenvoudige landbouwwerktuigen nog in de hand, en hij vroeg slechts dit eene woord: „Hermopolis”, terwijl hij met zijn hand in westelijke richting wees.

De Arabieren keken eerst elkander en daarna Raffles vragend aan, en een paar hunner haalden de schouders op.

Toen bedacht Raffles, dat de Arabieren misschien een anderen naam voor de eeuwenoude stad hadden en hij vroeg:

„Weet gij iets van de stad, die daarginds moet liggen?”

Het antwoord was teleurstellend.

Drie der Arabieren zeiden tegelijk:

„Daar is geen stad, heer, — daar is niets dan zand!”

Raffles stelde nog eenige vragen, maar het was hem al spoedig volkomen duidelijk, dat deze eenvoudige lieden niets afwisten van het bestaan van eenige stad, en toch was het zeker, dat hun geslacht reeds duizenden jaren op dezelfde plek woonde.

Toch dacht hij er niet over zijn plan op te geven — hij zou nu eenvoudig zelf op onderzoek moeten uitgaan.

En zoo scheepten de drie reizigers zich weder in, terwijl de Arabieren aarzelend op eenigen afstand bleven toekijken.

Het was bijna zeker, dat zij nog nimmer of althans zeer zelden een vliegmaschine hadden gezien, en zeer zeker geen enkele, welke een zoo fabelachtige snelheid kon ontwikkelen.

Maar alvorens zij weder vertrokken hadden de reizigers de watertanks, die tezamen vijftig liter konden bevatten, tot den rand toe gevuld uit de frissche, diepe bron, die zich dicht bij de oase bevond, en die het geheele jaar door heerlijk water gaf.

Want wie zou kunnen zeggen, waar en wanneer zij weder water zouden vinden?

Toen alles gereed was, wenkte Raffles de inlanders vriendelijk vaarwel, en nu begon het moeilijkste en het gevaarlijkste gedeelte van de reis, want nu gingen de drie mannen zich wagen in een streek, waar in vele eeuwen geen menschelijk wezen den voet had gezet.

De vliegmaschine verhief zich bijna rechtstandig in de lucht, en Raffles, die weder aan het stuurviel had plaats genomen, liet het toestel tot een hoogte van ongeveer achthonderd meter stijgen.

Veel hooger kon hij niet gaan, daar anders de bijzonderheden van den bodem aan de waarneming van Charly en Henderson zouden ontgaan.

Zoover zij konden zien, strekte zich de woestijn nu voor hen uit.

Heel ver weg, ternauwernood zichtbaar, liep de karavaanweg, niets anders dan een platgetreden pad dwars door de woestijn, en door niets van het omringende zand te onderscheiden.

Raffles had de vaart van de machine aanzienlijk vertraagd, en de snelheid bedroeg nu niet meer dan hoogstens honderd vijftig kilometer per uur.

Zoo doende zou men meer gelegenheid hebben, de bodemgesteldheid waar te nemen.

Maar voorloopig zag men niets dan zand, zoo ver het oog kon reiken.

Geen boom, geen struik, geen stroompje, hoe klein ook, geen bron, geen enkele berg of heuvel . . . . .

Het was waarlijk geen wonder, dat niemand iets wist van wat hier leefde of voorviel!

Zelfs met behulp van kameelen zou het onmogelijk zijn, door deze woestijn van louter zand te trekken.

Misschien zou men het eenige dagen uithouden, maar dan zouden de dieren en de menschen uitgeput zijn.

De hitte was hier zoo ontzettend, dat geen plant, zelfs niet de distel of de dadelpalm hier zou kunnen aarden.

De lucht trilde, en zelfs op deze hoogte was de warmte bijna ondragelijk.

Raffles had de machine koers doen zetten in pal Zuid-Westelijke richting, dat wil zeggen juist naar de plek, waar, volgens de oude hiëroglyphen, de oude stad Hermopolis zich indertijd had bevonden.

Nu en dan beschreef hij een grooten kring, met een straal van bijna twee kilometer, en al dien tijd zocht Charly de omgeving met zijn sterk vergrootenden kijker af.

Maar tot dusverre kon hij geen enkel teken van leven ontdekken, geen leeuw, die op prooi uit was getogen, geen jakhals, en nog veel minder een soort van die dieren die het zonder water niet kunnen stellen, giraffen, nijlpaarden, hertebeesten, zebra's, gnoes en andere bewoners van Tropisch Afrika.

Ja zelfs schenen de vogels deze doodsche streek te mijden, want nergens kon hij een dier lammergieren of steenarenden ontmoeten, die hier de sombere rol van doodgraver vervullen, en de overblijfselen van gestorven menschen en dieren verslinden.

Aarde en lucht waren geheel verlaten.

Onzegbaar naargeestig was de indruk, welken dit landschap, zoo geheel ontbloot van dierlijk leven, op de reizigers maakte.

De tocht had reeds bijna vier uren geduurd, en nog altijd strekte de woestijn zich uit.

Naar schatting moesten zij nu een afstand van ruim zeshonderd kilometer in rechte lijn van de oase Dachel hebben afgelegd.

Maar op eens slaakte Charly een kreet.

Door den kijker had hij aan den horizont een

andere tint waar genomen, iets dat verschilde van het verblindend gele zand, iets groens . . . . .

Aanstands zette Raffles koers naar die plek . . . . .

Vijf minuten later konden de reizigers reeds duidelijk onderscheiden, waardoor die groene tint veroorzaakt werd.

Er was daarginds een dicht bosch, dat zich in een boog scheen uit te strekken, en dat zeer groot moest zijn.

Raffles liet de machine nog dichter bij de oppervlakte van de aarde dalen en nu konden de drie mannen zelfs met het bloote oog waarnemen, dat het bosch bestond uit palmen van verschillende soort, tamarinde boomen, en een buitengewoon hooge soort ceders.

Zoodra hij zich van den aard van het bosch overtuigd had, haalde Raffles het hoogtestuur weder op, en de machine schoot pijlsnel naar omhoog.

Toen „de Duivel der Lucht” op een hoogte zweefde van ongeveer duizend meter kwamen de drie mannen tot de verrassende ontdekking dat het woud een kransvormige gedaante had.

Het was bijna zuiver rond, en bijna overal even breed, naar schatting ongeveer vijf kilometer, misschien iets meer.

Dit zonderlinge bosch sloot aldus aan alle zijden een stuk van de woestijn af, dat men het beste zou kunnen vergelijken met een onmetelijke arena, met een doorsnede van minstens vijftien kilometer.

Maar juist in het midden van deze monsterachtige arena gaapte een soort krater, weinig minder breed dan de cirkelvormige zandvlakte te midden van het woud zelve, zoodat tusschen den rand van dien krater en den binnensten zoom van het woud een strook overbleef van ongeveer vijftig tot tweehonderd meter breed.

Maar wat er zich in dien krater bevond, dat konden de drie mannen op deze groote hoogte onmogelijk zien.

In groote kringen bleef Raffles boven dezen geheimzinnigen krater draaien, dien onmetelijken kuil in het zand van de Lybische woestijn.

Hij durfde echter niet al te laag dalen, van vrees voor de toppen der hooge ceders, en ook voor de verraderlijke stroomingen, de zoogenaamde „luchtzakken”, welke men vaak boven groote wouden aantreft.

Hij raadpleegde zijn landkaart, en vervolgens zijn kompas, ja, ongeveer op deze plek moest zich het oude Hermopolis hebben bevonden!

Maar zou het mogelijk zijn, dat de stad zich werkelijk op den bodem van dien monsterachtig grooten kuil bevond, zonder dat de inwoners in staat waren zich met de buitenwereld in verbinding te stellen?

Het leek bijna onmogelijk!

Toch was Raffles vastbesloten een onderzoek in te stellen, al besepte hij maar al te goed dat dit zeer bezwaarlijk zal zijn.

Inderdaad, het zou in hoogste mate gevaarlijk zijn, een poging te doen binnen den geweldigen ring van hooge boomen te landen, op de smalle strook zand, tusschen den boschzoom en den rand van den zandkrater.

Raffles daalde nog driehonderd meter, maar verder durfde hij niet gaan.

De vliegmachine cirkelde nu in een grooten boog op een hoogte van zeven honderd meter boven den gapenden kuil.

En eensklaps slaakte Charly, die weder den kijker genomen had, zulk een doordringenden kreet, dat het boven het knetterend geraas van de schroef te hooren was.

Hij was zeer bleek geworden, en riep zoo hard hij kon:

„Een stad! Een stad! Daar, op den bodem van den kuil! Een stad! Een stad!”

HOOFDSTUK V.

Het slangenwoud.

Op het hooren van dien kreet stuurde Raffles de vliegmaschine aanstonds weder buiten den kring van het bosch, en streek met een sierlijke bocht op het zand neder, ongeveer tweehonderd meter van den buitensten zoom van het woud verwijderd.

Nu pas viel goed te zien, hoe ontzaglijk hoog de eeuwenoude ceders waren, welke zich boven alle andere boomen verhieven.

En ook konden de mannen zien, welk een schier onontwarbare barricade van lianen, struikgewas, boomwortels, grillig van vorm, en manshoog gras, hen van den zandkuil binnen den boschkring scheidde.

Het was ongeveer één uur in den middag, toen „De Duivel der Lucht” neer streek, en dadelijk begon Henderson aanstalten te maken voor het middagmaal te zorgen.

Het duurde bijna een half uur maar in al dien tijd hadden Charly en Raffles geen enkel woord met elkander gewisseld, zoodanig waren zij onder den indruk van hetgeen zij zooeven gezien hadden.

Pas toen zij den maaltijd halverwege genuttigd hadden, begon Raffles, met iets plechtigs in zijn stem:

„Zoo hebben wij dan de ligging van een stad ontdekt, die reeds meer dan zesduizend jaar bedolven werd gewaand! Hermopolis is dus niet onder het zand en de asch van een of andere vulcanische uitbarsting bedolven, het bestaat!”

„Ja, het bestaat, maar bestaan nu ook de bewoners?” kwam Charly hoofdschuddend.

„Waarom zouden wij dat niet kunnen aannemen, Charly?” vroeg Raffles. „Van het oogenblik af, dat de bewoners den val in de diepte hebben beleefd, en dat zij lucht en licht hebben, behoeven wij niet a priori aan te nemen, dat zij zijn uitgestorven.”

„Maar het water, Edward, het water!” riep Charly uit.

„Het is waar, het water zou wel eens hebben kunnen ontbreken en dan .....”

„Als ik een opmerking mag maken, Mylord,” begon Henderson.

„Ga je gang, James!” zeide Raffles op vriendelijken toon.

„Ongeveer vijf minuten vliegens hier van daan, in de richting van waar wij gekomen zijn, heb ik een smallen stroom gezien, die heel kort was, en waarvan het juist leek, alsof zij plotseling in de aarde verdwenen was. Ik heb er geen bijzondere aandacht aan gewijd, maar nu u over water spreekt .....”

„Maar dan zou misschien dat stroompje verder zijn omlaag gezakt, zijn bedding zou dan nu misschien op den bodem van dien kuil kunnen zijn!” riep Charly opgewonden uit.

„Ik zie tot mijn blijdschap, mijn waarde, dat je onder den indruk bent van de plaats waar wij ons thans bevinden!” zeide Raffles glimlachend. „Inderdaad, iets dergelijks is zeer goed mogelijk! Misschien viel het water van het riviertje, dat Henderson gezien heeft, en dat zeer waarschijnlijk een kleine zijtak is van een der vele nevenrivieren van den Nijl, op de plaats waar hij het in den grond heeft zien verdwijnen, van een groote hoogte, en stroomt het verder door de stad, waarvan wij zooeven een glimp gezien hebben. En indien dat waar is, dan kan ik niet inzien, waarom de inwoners van Hermopolis niet van geslacht op geslacht zijn blijven voortleven. Zij hadden immers alles, wat voor het bestaan noodig is, water, voedsel, licht, lucht! Trouwens wij zullen dat alles spoedig genoeg uitgevonden hebben! Nog hedenmiddag moeten wij ons een weg trachten te banen door dien gordel van boomen en heesters!”

„Dat zal moeilijk genoeg gaan, en heb je wel aan de slangen gedacht, waarvan Isocrates gewaagt?”

„Dat heb ik, en ik geloof, tegen die giftige reptielen een afdoend verweermiddel bij mij te hebben!”

„Wat dan, als ik vragen mag?” vroeg Charly, die een huivering niet had kunnen onderdrukken.

„Heel eenvoudig. Ik heb drie maliënkolders uit mijn wapenverzameling door Henderson laten inpakken, en als de slangen, de vergiftige wel te verstan, door de stalen maliënen van die jakken en beenstukken heenbijten, nu, dan zijn het bijzonder eigenaardige slangen”

„Die zullen nog al warm zitten!” riep Charly uit.

„Niemand spreekt het tegen, maar ik ben van oordeel, dat het allicht beter is, een weinig te transpireeren, dan door een diamantadder of een cobra gebeten te worden! Wij kunnen ons immers spoedig genoeg overtuigen, of Isocrates niet een weinig overdreven heeft! En misschien zijn de slangen wel reeds lang uitgestorven, bij gebrek aan voedsel!”

„Dat hoop ik, het is alles, wat ik zeggen kan,” hernam Charly. „Ik geloof, dat ik niet tot de lafhartigen behoor, maar voor een slang heb ik altijd een bijzonderen afkeer gevoeld! En ik zal daarom met spoed het harnas aantijgen.”

„O, het zal je meevallen! De maliënkolders, welke ik heb uitgezocht, behooren tot het beste, wat de middeleeuwsche zwaardvegers hebben vervaardigd! Zij zijn van de hand van Meester Vaioni, een der bekwaamste wapensmeden uit het Venetie van de vijftiende eeuw! Men zegt, dat door zijn kolders geen pijlging, ook al was hij door den krachtigsten boogschutter op een afstand van vier meter afgeschoten.”

„Dan hoop ik, dat men het bij het rechte eind had, Mylord!” liet nu Henderson zich op zijn gewone droge manier hooren. „Want ik ben het geheel en al met mijnheer Brand eens, ik vecht nog liever met een halve compagnie bandieten dan met een brilslang!”

„Laten wij ons dan maar haasten!” riep Raffles uit. „Wij hebben nog zeven uren licht voor ons, en in dien tijd kunnen wij als het niet al te erg met dat bosch gesteld is, gemakkelijk den gordel van boomen en struikgewas gepasseerd hebben.”

Snel werd alles wat voor den maaltijd noodig was geweest, weder ingeladen, en vervolgens haalde Henderson een groote, platte doos te voorschijn, die bij

opening een drietal complete maliënkolders bleek te bevatten.

Zij bestonden uit een soort lange broek, die tot aan de enkels reikte, en een wambuis, en waren van zeer sterk leder vervaardigd, en bedekt met ijzeren schakels, die zeer nauwkeurig in elkander grepen.

Toen nu de drie mannen ieder een van die kolders hadden aangetrokken, en over de beenstukken heen de schachten van hun hooge laarzen kwamen, toen zij ten slotte hun valhelm hadden opgezet, die zij steeds in de vliegmaschine droegen, zagen zij er wel heel zonderling uit, maar zij waren beschermd tegen den beet van de giftslangen, en dat was in ieder geval hoofdzaak.

Hierop nam Henderson drie scherp geslepen bijlen en daarenboven drie kapmessen uit het wapenarsenaal der vliegmaschine, en nadat ieder zich van een revolver had voorzien, kon de tocht beginnen.

„Maar de vliegmaschine?” riep Charly eensklaps uit, toen de drie mannen hun schreden naar den woudzoom zouden richten.

„Bekommer je daar maar niet over, mijn waarde!” zeide Raffles geruststellend. „Geen levend wezen is er in deze streek te zien, en er zijn ook geen menschelijke wezens, uitgezonderd wellicht die in de verzonken stad, maar die kunnen hun woonplaats niet verlaten, om een geheimzinnige reden, welke wij nog niet kennen, maar binnenkort doorgrond zullen hebben. En nu op weg!”

„Nog een ding, kan er geen dier ontzettende plasregens losbreken, zooals ze in Afrika meermalen voorkomen, en die ons toestel eenvoudig zou wegspoelen of tenminste zwaar beschadigen?”

„Het blijft nog minstens drie volle dagen droog, Charly!” zeide Raffles bedaard. „Ik ken dit klimaat op een prik, en ik weet dat de thans heerschende wind, die altijd weken achtereen aanhoudt, geen regen kan aanbrengen! En nu vooruit! Het bosch in!”

De tocht begon.

De mannen konden niet al te snel loopen, want daartoe was de hitte te groot.

Zij besloten echter, dat zij aanstonds de lastige maliënkolders zouden afleggen, zoodra het bleek, dat er geen slangen waren.

Dadelijk nadat zij onder de eerste boomen getreden waren, viel als het ware een schemering op hen.

De hooge boomen, met hun dooreen gestrengelde takken, hielden bijna al het licht buiten, en de overgang van het schelle daglicht naar deze groene schemering was zoo plotseling, dat de drie mannen eenigen tijd noodig hadden, om aan deze halve duisternis te wennen.

De bijlen en kapmessen moesten al spoedig dienst doen. Maar niet overal stonden de boomen dicht opeen, en dan konden de reizigers wat sneller voort gaan.

Raffles raadpleegde voortdurend zijn compas, want dit werktuig was nu hun eenige leidsman.

Hier en daar stonden zonderling gevormde boomen, waarvan de wortels, dik als armen, op grillige wijze dooreen gekronkeld waren, en boven den grond uitstaken.

De drie ontdekkingsreizigers moesten dus goed kijken, waar zij hun voeten neerzetten, want menigmaal dreigde hun schoen in een dier gevaarlijke wortellussen te blijven steken.

Zij hadden bijna een half uur geloopt, toen Henderson eensklaps een schreeuw gaf, en een sprong achteruit deed.

Hij had op een der boomwortels getrapt, en de wortel gaf onder zijn voet mee, en richtte zich het volgend oogenblik met een woedend gesis op, om zich op den reus te werpen.

De gewaande boomwortel was een mosgroene, twee meter lange slang, meteen afzichtelijken platten kop, en boosaardige fonkelende oogen.

Maarreeds maakte zich van het kluwen boomwortels meer beweeglijke lichamen los, Henderson had bijna in een nest slangen getrapt, neen, geen nest, een geheele kolonie!

Met dreigend gesis, de gevorkte tongen bliksemsnel heen en weer bewegend, half opgericht, stonden daar een dertigtal slangen, als het ware op hun staart, gereed om zich op de drie indringers te werpen.

Reeds hadden allen hun bijlen stevig in de gepantserde vuist genomen en nu hakten zij als razend op de monsters in.

Twee der slangen hadden zich aan Henderson vastgebeten, en wanneer de reus niet beschermd ware geweest door den maliënkolder, dan zou hij onherroepelijk ten doode zijn opgeschreven.

Hij rukte zich de afzichtelijke dieren van het lichaam, en vertrad ze onder den voet.

Met zijn vlijmscherp kapmes, zwaar als een bijl,

hadden Raffles en Charly snel achtereen tien der slangen door midden gehakt, en de mooten lagen stuiptrekkend in het mos. Na tien minuten waren er van de slangen geen meer in het leven.

De wapenrusting had het glansrijk uitgehouden.

Hijgend en bleek stonden de drie mannen elkander eenige oogenblikken aan te staren.

Zij gevoelden, dat zij ternauwernood aan een vreeselijken dood waren ontkomen.

Maar hunne beproevingen zouden niet zoo spoedig ten einde zijn . . . . .

Zij hadden zich nauwelijks weder op weg begeven, of boven hun hoofd liet zich een gesis hooren, zoo luid, alsof er stoom ontsnapte uit een locomotief, en dadelijk daarop liet zich een boa constrictor langs een dikken tak afglijden, maar zoo monsterachtig groot, als de drie mannen nog nimmer hadden gezien, behalve misschien op het geheimzinnig eiland van de Gouden Spin.

Het reptiel was zeker twee decimeter dik, en niet veel korter dan dertig meter.

Het had een verrukkelijk schoon geteekende huid, goud op den buik, smaragdgroen op den rug, zilverachtig glanzende ruiten. Een robijnroode golvende lijn liep over den rug van den kop tot dicht bij den staart.

Het monster sperde een vreeselijken muil open en sneller dan de gedachte had het Henderson bij den schouder gevat, en trok den reus met ongehoorde kracht omhoog, blijkbaar met het doel, den buit in de bovenste takken van den boom dood te drukken.

Maar Raffles had zijn tegenwoordigheid van geest behouden.

Met een enkelen sprong was hij naast Henderson, en met een fellen slag hieuw hij met zijn bijl den kop van het monster af.

Juist bijtijds duwde hij Henderson achteruit, want met luid gekraak van levende takken kwam het reusachtige lichaam van den boa constrictor naar beneden vallen, en plofte naast de drie mannen op den grond.

En zoo vreeselijk waren de stuiptrekkingen van het onthoofd lichaam, zoo ontzettend zweepte het alles in den omtrek weg, en ontwortelde het struiken en dunne boomen, dat de drie mannen haastig de

vlucht moesten nemen, om zich buiten het bereik van de kronkels van het slangenlichaam te stellen.

Henderson was bleek, maar alleen van schrik, de tanden van de reuzenslang hadden alleen zijn huid geschaafd, en gelukkig zijn slangen van deze soort niet giftig.

De brave kerel trad met tranen in de oogen op Raffles toe en zeide met trillende stem:

„Alweder hebt gij mij het leven gered, Mylord! Hoe zal ik u dat toch kunnen vergelden?”

„Door er nooit meer over te spreken, James!” antwoordde Raffles. „Wij moesten werkelijk elkander nimmer over dergelijke zaken onderhouden, want de keeren dat jij mij het leven redde, zijn immers niet te tellen! En nu spoedig voorwaarts! Ik geloof dat wij hier juist in een waar slangendorp zijn gevallen!”

Zoo snel het dicht geboomte het hun veroorloofde, baanden de drie mannen zich een weg door het bosch.

Maar nog drie malen moesten zij een gevecht leveren met vergiftige slangen waarvan het woud inderdaad scheen te leven.

Er waren moeras adders, diamantslangen, cobra's, of brilslangen, ratelslangen, zweepkoordslangen, die tot de giftigste van geheel Afrika behooren, en wier beet binnen enkele seconden onherroepelijk den dood tengevolge heeft, en die toch niet langer zijn dan tachtig centimeter, en zoo dik als een pink, en ander ongedierte, waarvan de reizigers nooit een tweede exemplaar hadden gezien.

Ook kwamen zij nog eenmaal een reuzenslang tegen, maar het dier werd door een goed gericht schot van Charly onschadelijk gemaakt, voor het hen nog gezien had.

Eindelijk, na een zeer vermoeienden tocht van bijna vier uren, werd de andere zoom van het woud bereikt.

De drie mannen stonden nu weer in het verblindende licht van de zon, die nog altijd tamelijk hoog aan den horizon stond.

En weer hadden zij eenigen tijd noodig, om aan deze pijnigende klaarheid te gewennen.

Toen zij om zich heen zagen, ontwaarden zij in den beginne niets dan het bosch dat zich in een onmetelijken cirkel aan weerszijden van hen uit, strekte.

Maar toen hun oogen eindelijk aan de helsche schittering van het licht der zon op het gele zand gewend waren, bemerkten zij, dat zij slechts een strook van ongeveer tachtig meter breedte voor hen hadden.

Daar begon de kuil, waarvan zij het andere einde, (de overzijde) in het geheel niet konden zien.

Raffles en Charly voelden hun hart met luide slagen kloppen.

Zij begrepen, dat de volgende minuten beslissend zouden zijn.

Langzaam begaven zij zich naar den rand van den zandkrater.

Toen wierpen zij zich voorover en keken over den rand . . . . .

Bijna op het zelfde oogenblik uitten zij een schreeuw van verbazing en verrukking . . . . .

Daar beneden hen op een diepte van minstens vijfhonderd meter, lag een stad!

En de stad was bewoond . . . . .

Want zelfs op deze hoogte konden zij duidelijk het drukke bewegen van menschelijke wezens zien!

Zoekt ge een geurige cigarette?
Koopt Dubec 3.

HOOFDSTUK VI.

De kraterstad Hermopolis.

Aangegrepen door een gevoel, waaraan zij geen naam wisten te geven, en dat een mengsel was van vrees, bewondering en onmetelijke verbazing, bleven de drie mannen roerloos staren naar het wonderbare schouwspel, dat zich voor hen uitbreidde.

Zij lagen aan den rand van een kuil bijna overal achthonderd meter diep.

De wanden bestonden uit rul zand en liepen met een steile helling naar beneden.

En eensklaps begrepen Raffles en Charly, hoe het kwam, dat nooit iemand van de bewoners die verzonken stad hadden kunnen verlaten.

Geen menschelijke voet zou houvast hebben gehad in dit fijne zand, zoo fijn als asch. Bij den eersten stap zou men een hoeveelheid zand hebben losgemaakt, die naar beneden zou zijn komen glijden, en dat zou het eenige resultaat zijn geweest!

Met trappen was hier evenmin iets te bereiken, want men zou onmogelijk palen in dit losse rulle fijne zand kunnen vastzetten, zonder gevaar te loopen, dat men groote zandmassa's omlaag woelde, die een deel van de stad zouden kunnen bedelven.

Dit bleek aanstonds, toen Henderson bij ongeluk een weinig te veel naar voren schoof, en een handvol zand losmaakte; de handvol was, toen zij beneden aankwam, een karrevracht geworden.

Maar omlaag lag dus de verloren gewaande stad Hermopolis!

Hoe het mogelijk was, dat zij niet bedolven was, dat zouden de geleerden maar moeten uitmaken, maar zij was er, daaraan viel niet te twifelen!

Misschien was een ontzaggelijke rotsplaat, waarop de stad gebouwd was, door de onderaardsche werking van het water eensklaps weggezakt, misschien had zich door een of andere vulcanische

werking een onmetelijke spleet in de aardkorst gevormd, en was de stad daarin verzonken, maar niet eensklaps, van lieverlede.

Hoe dan ook, de huizen waren toen wellicht vernield, en er waren zeker ook vele inwoners omgekomen, maar de meesten waren toch in het leven gebleven.

Hermopolis besloeg bijna den geheelen bodem van dezen zonderlingen put.

De stad was in een cirkel gebouwd, en duidelijk was een zilveren stroompje waar te nemen, dat er dwars door liep.

De meeste huizen waren van hout, geel geschilderd, en de kamers van de bovenste verdiepingen waren een eigenaardig kenmerk van de Oud-Egyptische huizen, aan de zijde van de straat geheel open, zoodat de voorbijgangers alles konden zien, wat daar binnen voorviel.

De daken dier huizen waren plat, en er stonden potten en aardewerk op, zeker gevuld met rivierwater, zooals ten tijde van de Koningin Cleopatra, toen men het Nijlwater uitdampte, alvorens het geschikt was om te drinken.

In het midden ongeveer van de stad strekte zich een zeer groote weide uit, en daarop graasden runderen, de verachte ezels, paarden en andere dieren.

Ver weg, bijna een uur gaans van het centrum, lagen eenige groote gebouwen, en die schitterden van een eigenaardigen glans, welke niet door het zonlicht veroorzaakt kon zijn, daar het hemellichaam reeds lang niet meer met zijn stralen den bodem van den kuil kon bereiken.

Wellicht waren het tempels, of andere gewichtige gebouwen.

Een breede straat liep door de geheele stad, van het begin tot het einde.

Op een groot veld waren eenige jongelieden bezig met een of ander balspel.

Zij waren volkomen naakt, op een smallen heupgordel na, en hun huid glansde van gezondheid.

Zelfs met het ongewapende oog was het te zien, dat hun huidskleur licht koperkleurig was, zeker behoorden die jongelieden tot de bovenste klassen.

In een hoek van het speelveld was een soort van muziekkorps opgesteld.

De muzikanten, dertig in getal, waren zoo zwart als ebbenhout en droegen wit en rood gestreepte lendendoeken om de heupen.

Hun hoofd was gedekt door een lap van dezelfde stof, die breed in hun nek uithing, waarschijnlijk om hen des daags als de zon in den onmetelijken kuil scheen, tegen de brandende stralen van het hemellichaam te beschutten.

Zij bespeelden de eigenaardigste instrumenten die men zich kan voorstellen, en welke Raffles en Charly tot dusverre alleen kenden van de afbeeldingen der schilderstukken, welke niet lang geleden bijna ongeschonden te Memphis en in het oude Thebe werden ontdekt.

Daar waren de cistrans, een soort rinkelbommen, die geschud werden en dan een zilveren geluid lieten hooren, voorts meterlange bazuinen, welke aan het uiteinde door een slaaf gesteund moesten worden, kleine trommen, gemaakt uit een lid van den palmboom en bespannen met ezelshuid, die met de gesloten vuist geslagen werden, pauken, die een oorverdoovend geweld maakten, dwarsfluiten, die een eigenaardige melodie lieten hooren, bekkens, luiten en cymbalen.

De klank was zoo sterk, dat de drie reizigers dien konden hooren op de plek waar zij verborgen lagen en ongezien toeschouwer waren van het gewriemel in de eeuwenoude stad in den put.

Op ongeveer honderd meter van het speelveld bevond zich een plein, waar op dit oogenblik zeker markt werd gehouden, honderden slaven verdrongen zich daar, maar ook zag men er negers, die met zijn vieren of achten prachtig versierde draagstoelen droegen, waarop hun meesteres lag uitgestrekt, die persoonlijk ter markt kwam, om zich te voorzien van nieuwe weefsels, fraaie doeken, gouden kunstvoorwerpen, en ivoren vaatwerk.

Negerinnen, alleen bekleed met een kleine schaamschort, wuifden haar koelte toe met groote waaiers,

vervaardigd van struisvogelveeren, die bevestigd waren aan zilveren staven.

Raffles kon door zijn kijker duidelijk de kraampjes der verkoopers waarnemen en de bonte lappen, die zij tentoongesteld hadden, als ook het stalletje van den pottenbakker, die met vaardige hand uit het door de kleine rivier afgezette slib allerlei vaatwerk draaide, den winkel van den goudsmid, die over een of ander versiersel gebogen zat, terwijl een leerjongen het vuur van zijn klein smidse aanwakkerde door middel van een blaasbalg, die slechts weinig verschilde van de soortgelijke voorwerpen, die heden ten dage worden gebruikt.

Onder het zonnescherm van een wijnhuis zaten mannen, die lui naar het drukke gewoel keken.

Zij hadden groote bekers voor zich, waarschijnlijk gevuld met wijn, afkomstig van de druiven, welke op eenigen afstand van de stad groeiden.

Want ver weg hadden de drie mannen welige akkers waargenomen, die even buiten de stad lagen, en waar onder meer het kostbare graan verbouwd werd, noodig voor het onderhoud der bewoners dezer zonderlinge stad, die geheel was afgesloten van de buitenwereld.

„Wij zullen nu eens onze rondwandeling om de stad beginnen, vrienden!” zeide Raffles eindelijk. „Wie weet welke zonderlinge dingen wij nog zien, en wellicht vinden wij wel ergens een plek, waar het mogelijk zal zijn, in de stad af te dalen!”

„Er in af dalen zal niet zoo moeilijk zijn, maar hoe zouden wij er weer moeten uitkomen!” riep Charly uit.

„Henderson heeft een zeer lang touw mede genomen, en ik heb er ook een onder mijn kleederen. Indien wij die aan elkander knopen, en een plek uitzoeken, waar de helling het minst steil en ook het kortst is, kunnen wij er wellicht in slagen, ons met die vreemde lieden daarginds in verbinding te stellen en naar hun wonderlijke stad af te dalen.”

„Maar kunnen wij hier wel overnachten?” vroeg Charly. „De strook zand is niet breed, en wie kan zeggen, of de slangen ons hier geen bezoek komen brengen!”

„Je hebt gelijk,” zeide Raffles, na eenig nadenken. „Misschien is het beter als wij nu eerst maar terug gaan, van nacht bij de vliegmaschine overnachten, en dan morgen pogen, hier een landingsplaats te vinden.”

„Ik heb daarginds, op een halve mijl van hier, een plek gezien, die veel breeder is dan deze strook, Mylord!” liet Henderson zich hooren.

Hij wees met uitgestrekte arm naar een boschje tamarinden, in het noorden gelegen.

„Je hebt waarlijk gelijk!” riep Raffles uit, die zijn kijker voor het oog had gebracht. „De plek is bijna een halven kilometer breed, meer dan voldoende, om er met de vliegmaschine te landen, en toevallig is het geboomte daar ook veel lager. Kom, laten wij dadelijk terug keeren.”

„Maar wij zullen den weg in het duistere bosch niet zoo gemakkelijk kunnen vinden, Edward!” kwam Charly.

„Wij zullen onze elektrische lantaarns gebruiken, dat is alles!” hernam Raffles.

De terugweg werd aangevangen, en spoedig straalde het licht van drie sterke lantaarns onder het geboomte, waar het reeds nacht was, want de zon was zooeven achter de kim verdwenen.

Misschien sliep het slangengebroid, want zij werden ditmaal geen enkelen keer door de monsters aangevallen, maar misschien ook waren de reptielen bevreesd voor het schelle licht, waaraan hun oogen niet gewend waren.

Wel kwamen de reizigers een paar kleine herten en een soort aardvarkens tegen, maar die vluchtten zoo snel hunne beenen hen konden dragen.

De terugtocht duurde nu wel korter want de mannen hadden eenvoudig het gebaande pad te volgen, hetwelk zij zichzelf door den muur van heesters hadden aangelegd.

De vliegmaschine stond nog steeds op dezelfde plek, en snel werden nu de toebereidselen voor het avondmaal gemaakt.

Het duurde niet lang, of de drie Engelschen waren in een gerusten slaap verzonken in de ruime kajuit van de vliegmaschine, waarvan het bovenluik was teruggeschoven, zoodat er frissche lucht in overvloed kon binnendringen.

Voor de slangen behoefde men niet bevreesd te zijn, want de opening was overspannen met dik gaas, waardoor geen enkele slang zou kunnen binnenkomen.

Reeds om vijf uur in den morgen ontwaakten de drie reizigers, en na een stevig ontbijt, waarbij Henderson zich weder een meester-kok betoonde,

namen zij in de vliegmaschine plaats, die dadelijk opsteeg.

Raffles had eenigen tijd noodig, om de plek terug te vinden, welke hij den dag te voren voor de landing had uitgezocht, maar eindelijk kreeg hij toch het boschje tamarindenboomen in het oog, en na eenige bochten te hebben beschreven, waarbij de „Duivel der Lucht” noodgedwongen ook over den kraterkuil moest vliegen, landde de machine veilig op een stuk grond, ongeveer een halve kilometer breed van den kraterwand tot den zoom van het woud.

Raffles en zijn metgezellen stegen uit, grepen hun geweren, en begonnen dadelijk opnieuw hun onderzoek, thans buitendien voorzien van een zeer lang touw, of liever een touwladder, want het was tweedeelig, en tusschen de beide touwen waren op geregelde afstanden met bijna anderhalven voet tusschenruimte kleine stangen van aluminium aangebracht, juist groot genoeg om er den voet op te kunnen plaatsen.

Aan het einde was deze practische touwladder, die niet veel zwaarder woog dan een dik touw, voorzien van een sterken stalen haak, teneinde haar te kunnen bevestigen.

De rondgang om den onmetelijken kuil begon.

Daar beneden was alles rustig.

Alleen op den akker buiten de stad scheen beweging te zijn.

Door den kijker kon Charly het zwaaien van de blinkende sikkels zien, en de kleine figuurtjes van de vrouwen, die de halmen raapten.

Niet ver van de plek waar zij met de vliegmaschine geland waren, zag Raffles iets, dat hem plotseling deed stilstaan.

Op een plek was de helling van den zandkrater nog steiler dan elders, en de afstand van den rand van den kuil tot aan den zoom van het bosch was ook hier minstens een halve kilometer.

Maar hier was de strook zand niet vlak, de helling liep als het ware onafgebroken door, en gedurig rolde over dit hellende vlak zand.....

Het waren niet meer dan eenige korrels tegelijk, maar het rolde voortdurend, onafgebroken, mee, doogenloos.

Voorzichtig boog Raffles zich over den rand.

Zijn oog viel spoedig op een verbazend groote stellage van zwaar hout, samengesteld uit vierkant gekapte balken, die wel geteerd leken.

Deze stellage bevond zich ongeveer ter halverhoogte van de helling, en Raffles begreep aanstonds, welk een ontzaglijk werk hier verricht was, en ook, waartoe het bestemd was!

Deze houten dam moest het aansluitende zand tegenhouden, dat op deze plek, wie weet hoe lang reeds, bij korrels tegelijk in den kuil gleeed.....

En met het oog van den ingenieur zag Raffles dan ook aanstonds, aan welk vreeselijk gevaar de stad bloodstond, aan een gevaar, veel erger dan het oude Pompei ooit gedaan had.

Als er iets met dien houten dam gebeurde, als hij bezweek, of zelfs, als hier de helling in beweging kwam, dan zou Hermopolis onherroepelijk bedolven moeten worden.

Het zeer fijne zand zou vloeibaar worden als water, en binnen enkele oogenblikken zou het, als het eenmaal in beweging kwam, van alle kanten komen toevloeien en de stad bedelven.

Met bleek gelaat richtte Raffles zich weder op, en deelde zijn beide reisgezellen mede, wat hij gezien had en waarvoor hij vreesde.

Zeker, de houten stellage zag er zeer sterk uit, en zij zou het nog wel eeuwen kunnen uithouden, maar als de last van zand, die er nu reeds op rustte, en die wel verscheidene tonnen moest wegen, eens te zwaar werd, en den dam indrukte?

Charly huiverde, als hij hieraan dacht, en hij zeide op zachten toon:

„Geloof je niet, Edward, dat wij zoo spoedig mogelijk onze regeering moeten waarschuwen, opdat die ten snelste een expeditie zendt, om deze lieden te redden, voor het misschien te laat is?”

„Natuurlijk zullen wij dat doen, Charly,” gaf Raffles ten antwoord. „Maar ik vrees dat hier geen leger van technici en arbeiders hulp kan brengen! De zwaarte van een hijschmachine zelfs zou het verraderlijke zand in beweging kunnen brengen, en dan is het lot van de stad beslist! De bewoners zouden niet anders te redden zijn, dan wanneer zij één voor één en uiterst behoedzaam langs de touwladder uit den kuil klommen, die eigenlijk niets anders is dan de val van een Leeuwenmier in het groot!”

„Welnu als dat het eenige middel is, dan moet het worden toegepast!” riep Charly uit.

„Het denkbeeld is te vreeselijk, dat een gansche stad met al haar bewoners aldus zou vernield worden! Misschien wonen hier wel tienduizend menschen!”

„Veel meer, Charly, heel veel meer,” hernam Raffles. „Op zijn minst zestig duizend, naar het aantal huizen te oordeelen, en de uitgestrektheid van de stad. Maar laten wij nu verder gaan, evenwel in een tegenovergestelde richting, zoodat wij de gevaarlijke plek in de helling niet behoeven te passeeren, ik wil trachten, een punt te vinden, waar wij kunnen afdalen.”

**De volmaaktste sigaret is
DUBEC No. 3.**

HOOFDSTUK VII

De ondergang van Hermopolis.

Na bijna een uur te hebben geloopt, op veiligen afstand van den kuilrand, bereikten de drie mannen een punt, waar de helling minder steil leek.

En dat niet alleen, zij was ook veel korter, want daar beneden verhief zich een soort rotsterras, bijna vijfhonderd meter hoog, en waarop een groote tempel gebouwd was.

Het was de tempel van Ra, den zonnegod der Egyptenaren.

Heerlijk bewerkte zuilengalerijen liepen om den tempel, die met een plat dak bekroond was, en aan den voet van de rots liep de stroom, met een zacht gemurmur, dat zelfs hier duidelijk te hooren was.

Dadelijk begreep Raffles, dat hij hier de plek gevonden had, waar een afdaling beproefd kon worden.

Hij dacht er evenwel niet aan, dit bij dag te doen, want het was volstrekt niet zeker, dat de Egyptenaren niet de indringers als vijanden zouden beschouwen, en met pijl en boog op hen zouden schieten, en het zou tot iederen prijs vermeden moeten worden, te vuren op deze onschuldige lieden, die hun geen haar breed in den weg hadden gelegd.

Zoo besloot Raffles eerst de vliegmaschine hier heen te rijden, en dan te wachten tot de avond gevallen was.

Dan zouden zij zich op het platte dak van den tempel kunnen laten afzakken want zoover reikte de touwladder gemakkelijk, en dan zouden zij verder zien!

Dus werd opnieuw de terugtocht aanvaard, de drie mannen namen in de vliegmaschine plaats, en de langzaam draaiende schroef trok hen om den kuil heen naar de plek, waar zich de tempel bevond.

Het was nu tijd geworden voor het middagmaal, en de drie mannen nuttigden met smaak hetgeen Henderson voor hen had toebereid.

Langzamerhand begon de groote kuil zich met schemering te hullen, het eerst het gedeelte dat zich in het westen bevond.

Maar het was toch nog volkomen licht, toen een eigenaardige stoet uit de tempelpoort te voorschijn kwam.

Vooraan liepen geheel naakte negers, blazende op de langen bazuinen, welke Raffles en zijn twee reismakkers reeds den vorigen dag hadden gezien, maar nu van het zuiverste goud.

Daarop volgde cistronspelers en paukenslagers, vervolgens een twaalftal met dunne sluiers omhangen tempeldanseressen, koperkleurig van huid, daarop een hoogepriester, met een gouden mijter op het hoofd, en een gouden staf in de hand.

Ook op zijn sneeuwwitgewaad waren gouden versierselen aangebracht.

Hij schreed onder een baldakijn, dat door acht negers gedragen werd.

Nu kwamen weder eenige slaven en daarop, geheel alleen, een zeer jong meisje, van buitengewone schoonheid, maar zeer bleek.

Aan haar gewaad zag Raffles duidelijk, dat hij met een pas ingewijde priesteres van Ra te doen had.

Het meisje liep wankelend voort, met loshangend haar, bijna blank, de naakte armen en beenen versierd met gouden ringen.

Maar eensklaps had er iets ongewoons plaats.

Uit de menigte, die zich langs den omhoog kronkelenden weg van de tempelrots had geschaard, maakte zich een jongeman los, die met een wilden kreet, ver in het rond te hooren, op de jonge priesteres toestormde, en haar in zijn armen nam.

Een oogenblik stonden de jongelieden borst aan borst geleund, het meisje half bezwijmd, toen kwamen slaven toesnellen, die den jongeman aangrepen en

hem met geweld van de priesteres losrukten en achteruit slingerden.

Het volgende oogenblik toog de stoet verder, en verdween uit het oog, om later weder te voorschijn te komen aan den oever van den stroom, waar een bark gereed lag, zwaar verguld en met bloemen versierd, de Zonnebark, het embleem van Ra, den Zonnegod.

„Wie zou het voor mogelijk hebben gehouden, dat wij nog getuigen zouden zijn van een liefdesdrama in de stad, die men reeds duizenden jaren verzonken waande,” riep Raffles uit.

„Die arme kinderen! Ik begrijp het wel, het meisje is zeker met geweld gedwongen, zich tot priesteres te laten wijden, en nu is zij voor dien knaap voor altijd verloren!”

„En mag dat nu maar zoo, Mylord?” riep Henderson verontwaardigd uit. „Zouden wij daar niet eens een stokje voor steken?”

„Als het kan, misschien, James!” gaf Raffles glimlachend ten antwoord.

Nu begon de duisternis snel te vallen, maar daar beneden kon men den stoet op het water nog geruimen tijd volgen, want allen hadden fakkels aangestoken.

Het was een schouwspel, boven iedere beschrijving fantastisch.

Maar Raffles achtte het tijdstip aangebroken, zijn gevaarlijk plan ten uitvoer te brengen.

De touwladder werd met den haak vastgemaakt aan de vliegmaschine, nadat deze onwrikbaar was vastgezet.

Daarop werd de ladder gevierd, en zij bleek ruim lang genoeg te zijn om het dak van den tempel te bereiken.

De afdaling begon.

Henderson ging het eerst, als zijnde de zwaarste van de drie mannen.

Een ruk aan de touwladder bewees, dat hij veilig op het dak was beland.

Nu volgden Raffles en Charly, en de drie mannen waren op het dak vereenigd.

„Wat is toch dat schijnsel, daar juist tegenover ons?” vroeg Charly op zachten toon, nadat de mannen eenigen tijd zwiingend van het schouwspel aan hun voeten hadden genoten.

„Het zijn fakkels,” antwoordde Raffles. „Wacht eens, daar is de houten dam! Ik geloof waarlijk, ja, zij zijn bezig, den dam te versterken! Ik zie door

mijn nachtkijker honderden slaven, die koortsachtig bezig zijn met het versterken van de stellage!”

„Groote hemel! Maar zou het gevaar dan zoo nabij zijn?” riep Charly verschrikt uit.

„Wie weet!” antwoordde Raffles kortaf.

„Zou dan die geheele stad, met zijn duizenden inwoners, met zijn schatten aan goud en ivoor, aan onwaardeerbare historische schatten, gedoemd zijn van den aardbodem te verdwijnen?”

„Wie weet!” herhaalde Raffles op ernstigen toon.

„Maar dat zou verschrikkelijk, dat zou monsterachtig zijn!” schreeuwde Charly opgewonden. „Dat moet voorkomen worden!”

„Daar tegen kunnen drie menschen niets, mijn jongen!” ging Raffles op gedempten toon voort.

„En ook drie honderd menschen, drie duizend zelfs zouden machteloos staan tegenover deze natuur-ramp!”

„Laat ons het in ieder geval probeeren!”

„Dat beloof ik je! Wij keeren, zoodra het dag geworden is, dadelijk naar Cairo terug, om daar verslag uit te brengen! Maar wat is dat?”

Raffles wees naar een andere groep lichten, die nu naderbij kwamen, en zich blikbaar naar de rots richten, waarop de tempel van Ra was gebouwd, op welks dak zij zich nu bevonden.

De stoet scheen terug te keeren.

Het schijnsel der fakkels weerkaatste zich in het kristalheldere water van de rivier.

Een zonderlinge muziek liet zich hooren, van een eigenaardig rhythme.

De pauken en de trommen klonken er soms boven uit, met hun geheimzinnig geroffel.

En nu werd duidelijk een wonderlijk gezang hoorbaar, door een schaar priesteressen aangeheven.

Het waren slechts enkele tonen, telkens en telkens opnieuw herhaald.

De zangeressen schudden daarbij de cistrans, die een scherpen klank hadden in de nachtelijke stilte.

De stoet kwam voortdurend nader en verdween tenslotte in den tempel.

Toen werd alles stil.

Uren verstreken.

De slaven aan den houten dam werkten nog altijd bij het schijnsel der fakkels en door zijn nachtkijker kon Raffles zien, hoe zij door opzichters met zweepen van ezelshuid tot steeds grooteren spoed werden aangedreven.

Maar om twaalf uur in den nacht gebeurde er weder iets, waarop de drie mannen niet gerekend hadden.

Er klonk een zacht schuifelend geluid, alsof er ergens een ladder tegen den muur werd geplaatst, en daarop verscheen het hoofd van een man boven den rand van het platte dak.....

Het volgend oogenblik was een nog zeer jonge man, bijna een knaap, met een lichten sprong op het dak.....

Maar met een gesmoorden kreet van doodelijken schrik wilde hij weder vluchten, toen hij daar drie blanken in hun Europeesche kleeding gewaar werd.

Maar Raffles was hem te vlug af, en greep hem bij den arm.

Doodelijk ontsteld bleef de knaap staan, en staarde Raffles aan, alsof hij een geestverschijning zag.

Toen sprak hij een paar woorden, een geestenbezweering misschien, waarvan geen der drie mannen iets begreep.

Het geleek in niets op de tegenwoordige taal der Egyptenaren, Kopten, Nubiërs of andere bewoners van deze streek.

Raffles streek den knaap liefkoozend over de wangen en dit scheen hem een weinig gerust te stellen, ofschoon zijn angst nog niet verdwenen was.

Daarop maakte Raffles een vragend gebaar, en wees op het dak.

De knaap knikte haastig, en een snik welde uit zijn borst.

Raffles begreep.....

Het was de jonge man, die dien morgen de priesteres in zijn armen had genomen, en zoo ruw door de slaven was terug geslingerd!

En nu kwam hij om haar te ontvoeren, waarheen, dat wist hij zelf waarschijnlijk niet!

Raffles wees op het kleine luik, dat zich in het dak bevond, en dat zeker toegang gaf tot het inwendige van den tempel, en daarop duidde hij met gebaren een jonge, schoone vrouw uit.

De knaap scheen hem zeer goed te begrijpen, en knikte eenige malen snel met het zwart gelokt hoofd.

Toen wees hij naar de plek, waar de flambouwen nog altijd hun rossig schijnsel verspreidden, en maakte het gebaar van klimmen.

Raffles maakte een gebaar van schrik.

Zou de knaap het werkelijk durven bestaan, uit dezen kuil te ontvluchten, juist op de gevaarlijkste plek, omdat zich daar de stelling bevond, die den afstand naar boven aanzienlijk zou bekorten?

Ja, dat scheen zijn plan te zijn!

Maar nog voor dat Raffles iets had kunnen zeggen, had de knaap zich voor hem op de knieën geworpen en zijn beenen omvat, misschien zag hij hem wel voor een of andere goedertieren godheid aan.....

Raffles hief hem op, en dadelijk snelde de jonge man naar het luik, hief het op en verdween, voortgezweept door zijn vurige liefde en zijn wanhoop.

Raffles boog zich over den rand van het dakluik, en hij zag het uiteinde van een ladder, waarlangs de jonge man omlaag was gedaald.

„Zullen wij hem niet helpen, Mylord?” vroeg Henderson.

„Nee, James!” antwoordde Raffles ernstig. „Dit is iets, waarin wij ons niet mogen mengen. Deze tempel is in ieder geval heilig voor de Egyptenaren, en zij zouden ons kunnen overvallen en ons doden!”

Er verliep een half uur.

Reeds begon de hemel zich in het Oosten rose te tinten, over een half uur zou de zon opkomen.

Toen verscheen eensklaps weder het hoofd van den knaap over den dakrand, maar ditmaal was hij niet alleen!

Hij trok de jonge priesteres aan de hand met zich mede, en deze wierp zich dadelijk voor Raffles en zijn metgezellen op den grond, aangegrepen door een bijgeloovige vrees voor deze zonderlinge wezens.

Maar Raffles hief haar op en maakte het gebaar van vluchten.

Nu de jongelieden eenmaal zich onttrokken hadden aan de ijzeren wet van het priesterschap, nu zou hij hen niet aan zich zelf overlaten!

Aanstands zou het dag zijn!

Hij wees naar de touwladder en dadelijk begon de beklimming.

Henderson klom weder het eerst naar boven, en daarop volgde Charly, vervolgens Raffles.

Zonder zich te bezinnen volgde het jonge meisje, want zij scheen instinctmatig te begrijpen, dat daar aan het andere einde van de touwladder de vrijheid wenkte.

Maar de jonge man had nog den voet niet op de onderste sport van de touwladder gezet, of luide kreten lieten zich in den tempel hooren en eenige

slaven kwamen het dak opstormen die den armen knaap grepen en hem mede sleurden.

De anderen klommen zoo spoedig zij konden hooger, en waren nu buiten het bereik van de pijlen, welke de gealarmeerde tempelwachters hen nazonden.

Bijna bewusteloos van ontzetting bereikte het jonge meisje den rand van den kuil.

Raffles stelde haar met gebaren gerust, en be-
duidde haar, dat hij terug zou keeren om ook haar minnaar te redden.

Maar eensklaps gaf Henderson een geschreeuw, waarin al zijn ontzetting klonk en hij wees met uitpuilende oogen naar de plek, waar zich de houten dam bevond.

De stelling brandde!

Misschien was een der slaven met zijn fakkel te dicht bij de geteerde stammen gekomen!

Als waanzinnig liepen de Egyptenaren door een, en droegen water in lederen emmers aan.

Maar wat konden zij daarmede uitrichten tegen het vuur, dat snel om zich heen greep!

Spoedig zagen zij het nuttelooze van hun poging in, en nuijlde alles naar den tempel, om van de Goden bescherming af te smeeken tegen het afgrijselijke lot, dat hun boven het hoofd hing.

„Laten wij ons inschepen!” riep Raffles. „Iedere seconde kan ons den dood aanbrenge!”

Het half versufte meisje werd aan boord van de vliegmaschine gedragen, en de stutten werden van de wielen weggenomen.

Allen scheepten zich in, en Raffles haalde den hefboom over, die de schroef in beweging bracht.

De Duivel der Lucht verhief zich in de lucht, en moest, om ruimte te krijgen, over den kuil vliegen.

Juist op dat oogenblik liet zich een ontzettend

gekraak hooren, de zware stammen, waren bezweken, na reeds voor de helft door de vlammen te zijn verteerd.

En nu geschiedde het ontzettende, als een water-
val stortte zich het zand, nu niet langer tegen ge-
houden door de stelling, in den kuil.

Het afglijdende zand, bij de stelling, begon ook het overige verraderlijke zand mede te sleepen, en sneller en sneller stroomde het als water in den kuil.

Met een dof geruisch, juist als de zee maakt, wan-
neer zij een vlak strand bespoelt, stortte zich de ont-
zaglijke zandmassa in de ongelukkige stad.

Haar lot was bezegeld.

Van uit de vliegmaschine konden de drie mannen zien, hoe de rampzalige inwoners als krankzinnig door de straten vlogen, pogend, een hoog gelegen gedeelte te bereiken.

Maar ook dat was vruchteloos, de kuil liep vol, alsof men water schonk in een onmetelijke kom...

En toen gebeurde er iets vreeselijks.

De jonge priesteres was uit hare bezwijming ontwaakt door het krakend neerploffen van de steunbalken van den houten dam.

Met krankzinnige oogen had zij over den rand van het schuitje in den kuil gestaard, waar de ten ondergang gedoemde stad lag.

En eensklaps voor iemand het had kunnen be-
letten, was zij opgesprongen en had zich met een enkelen kreet: „Amasis” over den rand geslingerd.

Nu de stad verging, waarin zij het liefste achter-
liet, wat zij bezat, nu wilde zij niet langer leven...

Een kwartier later was de geheele, ontzagelijke kuil vol zand geloopen.

Van Hermopolis was niets meer te zien.....

De oude Egyptische stad was met al haar in-
woners voor goed van den aardbodem weggevaagd.

De volgende aflevering (No. 347) bevat:

Een avontuur in Parijs.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.

In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door
den Boekhandel.

Tegeninzending van het bedrag per postwissel franco toezending

